

Až dostanem na hrad Skálu, půjde vláda hned od válu!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY * ODPOVĚDI
KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 364

ČERVENEC - SRPEN 2022

ROČNÍK 33

CENA 30,-Kč

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Marxisticko-Leninský Odborný Klub

Letní měsíce již dávno nejsou v naší společnosti okurkovou sezonou. Běžné starosti i radosti lidí vyplývající z období prázdnin a dovolených jsou téměř každým rokem v tomto období narušeny úsilím a přípravou politických stran a hnutí na „nějaké“ ty volby.

V letošním roce to jsou volby komunálních, v Praze i na úrovni voleb krajských a do třetiny senátních obvodů. Po prázdninách bude vrcholit ouvertura voleb prezidentských.

Hloupostí, nevzdělaností, slabou programovou revolučností, ale i leností, pohodlností, porušováním vnitřních zákonů strany jsme jako strana „rozbeblaní“ jak žlučnickové bláto.

Neschopnost zákonodárců i vlády se promítá do většiny politických stran, naši nevyjímáme. Hloupost a agresivita vítězí nad moudrostí a selským rozumem. I v komunistické straně se více pomlouvá a škodí, než by se tvořilo a bojovalo.

Proto nečekejme na to, s čím přijde nové omlazené vedení strany, ale inspirujme její svou aktivitou. Stále spíše zdůvodňujeme, proč to či ono nejde, nevedeme mezigenerační tvůrčí myšlení (brainstorming), personifikujeme svou oddanost věci komunismu ne podle programu, krize kapitalismu či nebezpečí války, ale podle oblíbenosti toho, kterého funkcionáře. Je například úplně jedno že ústřední výbor přijme závazné usnesení... já si budu dělat to, co „já“ chci a k tomu „jájismu“ budu přesvědčovat pokoutně i jiné. Přitom je to jednoduchá rovnice. Udělat bezchybně vše pro navrácení do mediálního prostoru.

Reakce občanů podléhá setrvačnosti, ale to neznamená, že můžeme pauzovat a čekat až vraždění, válečné běsnění, hladomor či nouze nám voliče naženou do náruče?!

My jim dokonce ani nemůžeme vyčítat podlehnutí šikovně nastrčených pozlátek neokapitalismu, projevům úpadku humanity poklesem vzdělanosti, působením euroatlantické pseudokultury, fláternickou omlouvou přirozenosti negativních lidských vlastností...

Nehledejme zdůvodnění a nepodporujme vlastní alibi, že strana nemá mezi občany

žádnou podporu a že se do Parlamentu v dalších volbách nedostaneme. Jak mohou mít komunisté podporu, když lidé nevědí, co vlastně chceme? Jak se mají pro nás rozhodnout, když jim náš rozplizlý Program nic neříká? A k odvaze mladších lidí nás veřejně podpořit na veřejnosti brání celospolečenský strach až nacistického charakteru.

Je třeba využít chyb současné vládní garnitury a snažit se získat politické body.

Těch možností je dost, jen je využít. Je třeba aktivně prosazovat myšlenky socialismu. Obyčejní lidé na něj uslyší je jen potřeba aktivně jednat.

Marxisticko-leninský odborný klub a časopis Dialog jsou dlouhodobě podezíráni z marxistického staromilství, permanentního mentorování, poučování a přehnané kritičnosti. (I webovské stránky nám v Americe vyškolená vláda zablokovala.)

Nakonec i dřívější různé zákazy a pomluvy Dialogu (nejen ze strany někdejších vedoucích představitelů naší strany, ale i BISKY a některých „sdělovatelů“) svědčily o strachu z jeho třicetileté ideové programové pravdivosti.

Dnes více jak kdy v popřevratové minulosti je nutné mluvit o socialismu. O socialismu jako jediné budoucnosti pro mírový a spravedlivý život, a nikoliv mrtvé minulosti.

Naše populace mladší padesáti let si neumí představit socialismus jinak než jako dlouhou frontu na banány a panapry. Lidé musí začít mluvit sami o úniku před neřešitelností své životní situace, strachu z budoucnosti, strachu o své blízké, o existenci životního prostředí atd.

A komunisté?! Ti musí být vnitřně jednotní, uvědomělí a připraveni nejen vysvětlovat probíhající procesy, ale i předkládat alternativy cest a východisek k řešení společensko-ekonomických krizí.

Důležité je i umění a odvaha lidí vést i možnost „normální“ lidi oslovit.

Po několika drtivých porážkách, uzavření mediálního prostoru a propadu do okresního přeboru se tonoucí musí i stěbla chyt-

nout. I třeba rostoucího na s(S)kále v podobě prezidentské kampaně.

Kdy, když ne teď?! Kdo, když ne Ty (!) by měl shánět podpisy na petice pro našeho kandidáta. Jediného svého druhu! A využít všech jeho schopností ve vystoupeních ve veřejném prostoru. Nikoliv na soubor o vedení strany, ale na intelektuální rozdělení společnosti, na předložení něčeho, co jiní kandidáti nemohou. Například, že Mašínové jsou vrazi, nebo kdo posílá zbraně nacistům je sám nacist, nebo že to co potřebují všichni lidé v naší

společnosti bez rozdílu musí zabezpečovat, řídit a vlastnit stát. Ne nenápadně, ale otevřeně říct že je nutné znárodnit atomové elektrárny, nebo že rozkradení všelidového vlastnictví bytů v celé republice a následně lichvářské prodeje jako v Palermu svědčí o zrůdnosti kapitalismu atd. atpod.

Náš kandidát musí v prezidentské kandidatuře „prodat“ všechno, co jen lze v ideové jasnosti vykreslení budoucnosti lidí na principu přijatelné logiky. Nebát se apelovat na mladé lidi, kteří sice nemají zkušenosti ani vzdělání v politice a moderní terminologii diplomacie, ale mají nezkažený cit pro spravedlnost. Ne pirátský program, ale čestnost v pravdě.

Volby odsunout nemůžeme, ale musíme v nich vždy bojovat. Teprve pak můžeme dál pracovat na vnitrostranických úkolech. Dát do pořádku akční program strany (co dělat do dalšího sjezdu); krátkodobý program strany (vize pro mladší generace; jak se dostat do sněmovny a do krajů); slovník moderního politika; vizi mírové, svobodné a spravedlivé Evropy (kapitalismus je svinstvo a kdo to neví je zbabělec) ...

Velmi důležitá je nezbytnost vytvořit (vybudovat) ústřední výbor strany jako orgán v diskusi přesvědčených a znalostí uvědomělých, blízce smýšlejících, obětavých revolucionářů, připravených kdykoliv argumentovat, předstupovat před lidi (nejen uvnitř strany), agitovat a reagovat bezprostředně na všechny rozhodující společenské vjemy.

Zkrátka „vetřit se“ a působit všude tam, kde jsou slušní lidé...

Také jasně stanovit, schválit, plnit a také respektovat ekonomické, organizační a ideové závěry vzešlé z mimořádně kvalitních analýz našich specialistů, ale i autorit komunistických a dělnických stran nejprve z okolních zemí, a později za pomoci například Belgické strany práce, či komunistických stran Ruské federace, Řecka, Izraele, Itálie, Portugalska, Číny apod.

Přežití přechodné období restartu komunistických ideálů bude možné jen za pomoci vlasteneckých organizací a mladé inteligence bez závazků. (Strana, která má průměrný věk 76 let nemá perspektivu i kdyby měla miliony na kontě a pozlacený program. I starý hajzlík a loutkovodič Soros cpe prachy do mladých...)

Budoucnost strany je v uvědomělých, vzdělaných ale hlavně moudrých racionálně uvažujících lidech, kteří nebudou pod tlakem hloupých a nespravedlivých zákonů jako byl lustrací zákon či zákon o protiprávnosti komunistického režimu.

Lidé, aby měli pro co žít, tak musí něčemu nebo v něco – věřit. Nikoliv na principu modlářství vzhlížet k něčemu smyšlenému, ani ke zlatému teletu..., ale uvědoměle, racionálně v souladu s udržitelnou přírodou, již jsme jen malou, ale touto nejkrutější součástí. Tedy žít nikoliv jen na materiálním, ale i uvědomělém duševním základě. Snažme se více naslouchat lidem a nezaměřovat klábosení za bouři mozků z kterého není racionálních východisek.

Naše předvolební heslo posledních let bylo jasné: „Kdo nevolí komunisty – volí násilí, agresivitu, fašismus, válku!“ Bohužel jsme zase měli pravdu.

Analogicky, spolu s klasiky, dnes říkáme: „KDO CHCEŠ MÍR, TAK PŘIPRAVUJ MÍR!“

Zatím však český pětipes válcí jak zběsilý, bojuje za mír stále častějšími dodávkami zbraní a hasí oheň benzínem.

Pravda je ale na naší straně, tak ji před budoucími generacemi neschovávejme.

Není daleko doba, kdy se i naše národy probudí! Čím dříve, tím lépe... a hlavně to bude míň bolet.

Redakce Dialogu

Bylo to v roce z mnoha pohledů zajímavém. V nejlidnatější zemi světa vyhlásil Mao Ce-tung „Kampaň sta květů“ první kulturní revoluci mající za úkol rozehnat vzdělání, školy a inteligenci s kritickým nádechem k práci komunistické strany Číny a v té největší zemi pak došlo pro komunistické hnutí k tragickému XX. sjezdu sovětských komunistů. Pro mě, malého pražského kluka, byl významný zase tím, že jsem nebyl přijat do pionýrské organizace ve škole, nesoucí jméno slovenského básníka Hviezdoslavova na ulici Pionýrů, dnes Patočkově, přejmenované po převratu asi proto, že slovo pionýr je dnes považované téměř za sprosté slovo.

Dodnes nevím, zda dvojka z chování (kterou jsem jen tak mimochodem pobíral celkem pravidelně) mohla být objektivně důvodem potlačení mého revolučního zápalu, ale dodnes cí-

Můj první a poslední jedenáctý...

tím maminkino utěšování a povzbuzení do dalších lepších zítřků. Všichni moji spolužáci (až na Pepíka, který měl navíc ředitelskou důtku a ten barák jsme počmárali křídou společně) byli slavnostně přijati do Pionýra v Muzeu Klementa Gottwalda.

Já byl „ošátkován“ o více jak rok později a „jen“ U Kaštanu, revolučním to hostinci, kde přesně tehdy před osmdesáti lety (7. dubna 1878) byla založena Ladislavem Zápotockým a Josefem Boleslavem Peckou československá sociální demokracie.

A od té doby, přestože jsem tatínkovi roznášel pozvánky na stranické schůze po Hanspaulce již od pěti let, jsem pocítil tu zodpovědnost za budování nového poválečného mírového světa.

Jako hyperaktivní malý bolševik a zároveň třídní komik jsem často usměřňoval a orientoval svou pionýrskou třídu... zpravidla kupředu. Na nástěnce problikávala rudá hvězda, vyhrávali jsme soutěže v orientačních závodech, účastnili se matematických a jiných olympiád, nosili starým lidem uhlí a nákupy, chodili na brigády, zpívali budovatelské písně, aktivně (a zadarmo) sportovali...

V té době jsem se nejrychleji přihlásil z celé skupiny, že budu třídní praporečník. Maminka mi našla po starším bráchovi bílé rukavice z tanečních, v kterých jsem sice plánil, ale to se na přehlídce ztratí.

Psal se rok 1958 a bylo mi deset. Bylo to rok po úmrtí „tondyzopotondy“, dělnického lidového prezidenta Antonína Zápotocké-

ho, který s mým dědou v jednadvacátém roce zakládal na ustavujícím sjezdu ze sociální demokracie aktivnější komunistickou stranu.

Jednoho dne do třídy vtrhla pionýrská vedoucí a na chodbě mě sdělila, že onemocněl celoškolský praporečník pionýrské organizace a že místo něho musím na nějakou akci zaskočit já. V té době jsem měl vody po kolena a nic pro mě nebylo nemožné. Jak říkal Pavka Korčagin v Ostrovského Jak se kalila ocel: „Neznám slovo nejde to!“

Teprve záhy jsem se dozvěděl, že se jedná o pionýrskou zdravotnici na XI. sjezdu KSČ v parku „juldyfudy“ jak jsme jako děti říkaly místu, kde stál Veletržní palác v Praze Holešovicích v čele se sochou hrdiny. Dva dny před sjezdem, na zkoušce přímo v sále, probíhalo všech-

no bez problémů a záchvěv všech pionýrů převážně z Prahy odrážel radost spíše než z úspěchů komunistů z naší omluvené absence ve škole. (No nekup to?)

Sjezd se odehrával od 18. do 21. června. Zúčastnilo se ho 1421 delegátů zastupujících téměř jeden a půl milionů členů KSČ.

Prvním tajemníkem byl zvolen zámečník Antonín Novotný (v té době již prezident republiky, mladším padesáti let doporučuji přečíst knihy „Exprezident“ a „Jak se dělá kontrarevoluce“ obě od Rudolfa Černého), šéfem revizní komise poctivý chlap slévač Josef Štětka (doporučuji mladším šedesáti let přečíst jeho knihu „Obžalován z velezrady“) a předsedou stranické kontroly sklář Jan Harus.

Sjezd zvolil 97 členů a 50 kandidátů ústředního výboru a zaměřil své jednání především na dovršení budování základů socialismu.

(Dokončení na s. 2)

(Dokončení ze s. 1)

Socialismu u nás, jak nastíní zlomový „devátý“ sjezd v roce 1949 (*Generální linie výstavby socialismu*) pod vedením Klementa Gottwalda.

Tehdy to byl program jasný „jako facka“ pro každého občana naší vlasti.

Ale zpátky k tomu sjezdu jedenáctému.

Nastal den „D“. Už nevím, zda byla pionýrská zdravice první či druhý den sjezdového jednání, ale při nástupu jeden z hlavních ceremoniářů s hrůzou v očích zjistil, že hlavní prapor nese mladík basketbalového vzrůstu, vedle něj zleva stejný Goliáš a zprava David – tedy moje maličkost. (*Dánští klau- ni Pat a Patachon hadr.*)

Tam jsem poznal, co to je komunistická rozhodnost. Pan „důležitý“ na místě rozhodl, že prcek ponese prapor a dlouhání půjdou po straně. V podstatě oni a prapor byli téměř v jedné rovině, jen ta pěticípá špička vykukovala.

Mí pobočníci a horní část praporu se objevili na sjezdových fotografiích, jen já jsem byl „vyretušován“ stojícími a tleskajícími delegáty. Celé to mám dodnes jako v mlze Kachyňova Krále Šumavy. Ale když si na to vzpomenu, tak mě to přesto hřeje u srdce a jsem na to patřičně hrdý.

Zkrátka, byl jsem na XI. sjezdu KSČ, a to mě nikdo neodpáře.

Ale čas nezastavíš...

Stavěla se sídliště a lidé z „děr“ se stěhovali do nových „králíkár- ren“. Rostla celá nová města. Rodiny najednou měly nejen radia, ale i televize, pračky, auta, chaty, práci, rekreaci, lázně, volné soboty, třináctý plat, všechny základní potřeby a služby bezplatně...

Dělba práce na vesnici přivedla zemi k absolutní soběstačnosti v potravinách, fronty na maso se změnil v dostatečný výběr, salámy se (nebudete tomu věřit) dělaly z masa, lahůdky nám záviděli turisté z celého světa a na základní státní normy (ČSN) v mnoha oblastech s úctou někdy vzpomínáme dodnes.

Rodily se děti, stavěly školky a školy, středoškolské vzdělání bylo povinné pro všechny a když byl někdo vysokoškolák, tak jste to na jeho vzdělání a kvalitě práce (na rozdíl od... Strakovky a Sněmovny čtyři) poznali.

Na Vánoce jsme chodili na půlnoční, vězni museli pracovat, slovenští soudruzi nechávali křtít své děti, cikáni pracovali a vzdělávali

se, stavělo se metro a dálnice, náš kosmonaut jako první ne z USA a Sovětského svazu letěl do vesmíru, rozdíl v platu mezi horníkem a ministrem nebyl téměř žádný...

Náš pracující lid dostal Československo během dvaceti let ve všech rozhodujících životu potřebných oblastech na nejprřednější místa ve světě.

Získali jsme úctu nejen bratrských zemí budujících socialismus, ale i mnoha vyspělých kapitalistických zemí Evropy i světa. Vzdělání u nás zdarma získaly tisíce studentů z „třetího“ světa.

Lichva byla trestným činem. Taková věc, jako že se v roce 1988 postavil byt 3+1 na sídlišti za 120 tisíc korun; po převratu místo za korunu se nájemníkům za dvojnásobek až trojnásobek prodal, a dnes jej spekulanti za pět šest melounů prodávají, se nemohla stát!

To není, pane Rychetský, lichva? Když bych hodně couvl, tak do sta procent pořizovací ceny při podchycení inflace bych ten obrovský nárůst ještě nějak rozdýchchal, ale třicetkrát více?! To je jako by od zítřka stála krabička cigaret čtyři tisíce. A to už vám jako hloupost přijde, a přitom ty cigára k životu (*až na hradního pána*) nepotřebujete.

A u bydlení, páni voliči, mlčíte?!

Ale blýská se na lepší časy. Prý vláda aspoň zlevní špagát na oprátku. Nu což, až se před Wilsonovým nádražím uvolní místo po Ukrajincích, tak tam mladí novomanželé mohou pobývat.

* * *

Tak nějak plynulo mých dalších čtyřiašedesát let.

Prošly trudnější i klidnější časy.

Lidé si před převratem nemohli nijak moc vyskakovat, ale měli vše potřebné a uměli se aspoň zasmát.

* * *

Před pár dny jsem rovněž na vlastní kůži zažil také svůj druhý XI. komunistický sjezd. Tentokrát v Brně. Přišel sice s několikaletým zpožděním..., přesto nic převratného směrem k našim spoluobčanům nepřinesl. Znovu jsme prokázali blízkost a vřelý vztah k matce českých pohádek paní Boženě a její „Chytré horáky“. Stanovy jsme sice přijali, ale nedají se plnit; akční program nemá sice Gottwaldových deset, ale jedenáct příkázání, zato neadresných, nekontrolovatelných, nesplnitelných volně do vesmíru vypuštěných. (*To výstřel z Havanské*

pevnosti každý večer v devět hodin má pro kubánský lid větší význam.) Usnesení sjezdu není špatné, ale zkušenost mne vede posledních patnáct let, kdy žádné sjezdové usnesení nebylo v plné míře splněno, k ostráživosti.

Mezinárodní Svaz komunistů dal Marxovi a Engelsovi jen pár měsíců k předložení, dopracování a schválení programového dokumentu s mimořádnou hodnotou a platností dodnes a my nejsme za třicet let od kladenského sociálně demokratického programu schopni vypracovat plnohodnotný dlouhodobý komunistický program.

Na sjezdu zaznělo mnoho slov, leč mnohdy až schizofrenně protichůdných.

Například: Komunisté, a především funkcionářský aktiv, členové ÚV, poslanci, zastupitelé se musí permanentně vzdělávat ◀!▶ Ideologická práce nikoho nezajímá; ideologie je zbytečná máme internet tam je všechno.

Nebo: Nedávejte do materiálu pořad věty, že usilujeme o socialismus, to lidi od nás odrazuje ◀!▶ Řekněme lidem narovinu o co usilujeme.

Také: Říkejme lidem, co chtějí slyšet, a ne to, co je smyslem a posláním komunistické strany ◀!▶ Dělejme odvážně komunistickou politiku, oni k nám, když budeme trpěliví a poctivě pro ně pracovat, lidé cestu najdou.

Nebo: Buďme jednotní, nepomlouváme se, nehádejme se... ◀!▶ Pořád nás ve straně někdo rozeštvává.

A tak dál a tak podobně.

O čem to svědčí?!

Dlouhodobě neplní ústřední výbor strany svoje základní poslání – tvořit politickou linii komunistů a všech pokrokových lidí. Na jednání se řádně členové ÚV nepřipravují, nerespektují oboustranné toky informací. Mnohdy ani neznají jaká je faktická situace v jejich základních organizacích. Odborné komise ÚV a krajských výborů někdy neplní charakter „bouře mozků“ s jasnými či alternativními, ale vysvětlitelnými, přijatelnými, srozumitelnými, logickými a obhajitelnými vývody, závěry, návrhy.

Na takové věci nemá sjezd čas!

Předkládané podkladové materiály na rozhodující jednání nemají patřičnou kvalitu, a tak většina delegátů si spíše hrála na sjezdu s hlasovacím zařízením, než by několik měsíců před sjezdem determinovala spolu se svými soudruhy jasná stanoviska.

Mnozí moji kritičtí přátelé si myslí, že naše sjezdy nikdy nic nevyřeší?! A to pro občany není dobrý signál. Podobně jsem sklídl kritiku za snahu prosadit, aby byla naše jednání včetně sjezdů vždy otevřená. Jsem totiž přesvědčen o tom, že má-li komunistická strana získat zpět svou ztracenou autoritu, tak jedině politickým zápasem, o kterém ale bude veřejnost vědět a své názory s těmi našimi konfrontovat.

My přece nechceme, aby nás podporovali a volili příznivci vrahů Mašinů, či zastánci války formou dodávání munice a zbraní nacistickému režimu na Ukrajině, ani ti, co staví pomníky vlasovcům či banderovcům a ničí pomníky a odebírají čestná občanství symbolům hrdinství našich osvoboditelů.

Skulpturobořitelé nejsou naše krvinná skupina stejně tak jako kazatelé v Evropském parlamentu a našeho pětipsa, že genocidu slovan- ských národů zavinil Sovětský svaz.

A nesvádějme všechno ani na mladou apolitickou generaci. Ta je pouze obrazem nás samotných.

Nikomu nepotřebujeme lézt do míst kam si sami nevidíme. Ani mladým ani starým; ani ženám ani mužům; ani bohatým ani chudým; ani věřícím v jednoho či více bohů, ani těm co věří v přírodu, lásku, práci či přátelství utužená v boji...

Abychom mohli získat část utiskovaných, vykořisťovaných, myslících, slušných lidí na svou stranu musíme se jasně determinovat proti těm a tomu co je pro nás absolutně nepřijatelné. Například být členy teroristické organizace nazývané honosně Severoatlantická aliance a souhlasit s jejich vojenskými základnami na našem území.

Nikdy se nesnížíme k nacionalismu či šovinismu vůči jakémukoliv národu. Přesto stojíme za tím, že přijetím zákonů tzv. dekretů prezidenta Beneše a odsunem sudeťáků předešla naše poválečná Národní fronta ohromným masakrům a možná i občanské válce. Nepodlehout davové psychóze a naučit se odpouštět za pomoci přátel, rodiny, školy... to snad za určitých podmínek lze. Ale zbytečná a nespravedlivá smrt nejbližších, dětí, rodičů... se neodpouští i když je člověk sebelepším. To by si měli čeští poněmčovatelé i dnes 77 let po válce, uvědomit.

Jsme vyznavači solidárního principu života zahrnujícího společenské vlastnictví přírodních zdrojů, půdy, lesů a všech životně důležitých materiálních oblastí i slu-

žeb dotýkajících se obecně všech u nás žijících a pracujících lidí.

Každý jsme jiný, originální a máme v životě různá štěstí i neštěstí, ale nikdo nesmí být vhozen do žumpy jen proto, že neměl „kliku“ v pofiderních restitucích či zločinné činnosti včetně té vládní.

A tak bych mohl dlouze pokračovat a mnozí z vás čtenářů zná konkrétně mnohem více příkladů, než co já naznačuji.

Marxisticko-leninský odborný klub za jednu ze základní startovacích podmínek normálního života ve společnosti považuje narovnání všech „hurá“ křivd odhlasovaných v parlamentu mezi prvními po kontrarevolučním převratu.

Mezi ty základní patří nasazení psí hlavy všem komunistům a výsledkům jejich práce za posledních sto let.

Při tom je statisticky dokázáno, že u nás nebylo rodiny, která by v době budování lidově demokratické a základů socialistické společnosti s režimem nespolupracovala. Některá více, některá méně. Některá z uvědomění, některá z prospěchářství. Ti nejpřesvědčenější a nejčestnější ve straně zůstali i po kreslení šibenic na dvěře. Ti druzí jsou zpravidla ti největší Koniášové současnosti.

Jde nám o poctivý, racionální, konkrétně historický objektivní přístup k vlastní historii.

Myšlím si, že delegáti sjezdu největšinou byli rádi, že se sešli a sjezd se v poklidu uskutečnil.

Mnozí s nadějí, většina však bez ideálů a víry ve věci přišli.

Národní umělec Jan Werich kdysi řekl: „Člověk má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl..., a je..., tak má být tím čím je, a nemá být tím čím není, jak tomu v mnoha případech je – podle známého – ševče drží se kopyta a pušť se koryta!“

Takže přátelé, i když byl XI. sjezd KSČM pro některé z nás sledním a málo revolučním, neztrácejme hlavu ani naději. Buďme vzdělanými, aktivními, uvědomělými, revolučními, odvážnými, skutečnými komunisty a ne jen „ukomunisti“!

Moje dva „jedenácté“ sjezdy jsou minulostí. Dívejme se společně dopředu. Buďme vzájemně národní, ale soudružití. Vždyť se pereme za slušné a poctivé lidi, lidi práce vytvářející společensky prospěšné a potřebné hodnoty.

A pravda? Ta je na naší straně. My, nemáme co ztratit, jen své okovy... Dnes to jsou okovy strachu!

MiHav (květen 2022)

Jsme odbory. Na Ukrajině bychom dávno neexistovali. Zakázali by

nás. Dost možná by nás upálili, jako naše soudruhy v oděském Domě odborů. Dost možná by nás upalovali ti Vaši „bojovníci za demokracii“ jako tam. Jsme také z velké části komunisté. Dávno byste nás zakázali, napadali, vraždili. Jsme lidé – tedy nejsme s Vaší svinskou oligarchií a s jejími hnědými pluky kompatibilní. Vy jste arogantní, hraje roli hrdiny, my Vaší arogancí pohrdáme, stejně tak nám páchne politická kultura Vaší země posledních desetiletí. Je to korupce a prostituce. Osobní i politická. Tu první potkáváme na kdekákém rohu ulice tady, tu druhou vidíme na televizních obrazovkách i v tisku.

Mluvíte hlasitě, ale co Vy vlastně reprezentujete? Co jste vlastně dokázali? Váš politický systém, režim, který zastupujete, nedokázal vlastní děti naočkovat proti TBC ani proti zarděnkám. Zato jste celé generaci vymyli mozky antikomunismem. Prostí volí komika, za jehož nitky tahá oligarcha Kolo- mejský. Prostí se nechají obalamutit bojovníkem proti korupci, který je sám zkorumpovaný až do

Prezidentu Ukrajiny - komiku Zelenskému

morku kosti. Co je to za politickou kulturu? Co je to za svobodu?

Jediný Váš výsledek vlád ukrajinské oligarchie, třídy boháčů, jejíž jste loutkou, je to, že lidé ve Vaší zemi nechtějí žít. Jediný výsledek Vašeho politického systému a jeho pokroucených hodnot je nárůst neonacismu a násilí v zemi, obrovská míra kriminality a korupce, prvenství v počtu nakažených HIV v Evropě i prvenství v počtu hereček v pornofilmu, které nám asi mají nahrazovat ruskou či sovětskou kinematografií, kterou nám Váš arogantní velvyslanec v Praze chce zakázat.

Nemáte být na co hrdý, nemáte důvod být arogantní. Zbídačili jste vlastní národ. Nespraví to ani velkohubé výkřiky herecké šmíry na sociálních sítích, ani poučování poslanců jiných zemí, které z té vlastní přece jen neudělali septik.

Jestliže za Petra Šelesta nebo Volodymyra Ščerbinského byla Ukrajina přes všechny problémy, nedostatky a komplikace výkladní skříň Sovětského

svazu, za Vás je jen městem ruin. Antikomunismus zbídačil lidi, okradl je a obral o důstojnost. Víte, co je to kvalitativní rozdíl? Komunisté převzali Kyjev – město hrdinu – v troskách. Podívejte se na jeho bulváry, které mohla závidět i Paříž! Ty bulváry postavily ruce budovatelů 50. let. Co zbylo po Vaší třídě? Leda svrab! Mlčte!

Chcete nás kvůli svému počínání zatáhnout do války. Do světové války. Přitom Váš režim pohrdá našimi oběťmi té poslední. Vy přepisujete dějiny, lžete o Volyni – a přes Vaše silácké řeči jí Vaši lidé z talíře českých lidí, kteří se zločinů ukrajinských elit neúčastnili, kteří jsou nevinní. Češi neutlačovali národnostní menšiny, nepotřebovali si léčit komplexy zbožštěním kolaborantů, nebyli jsme nikdy agresivní, na cizí expanze jsme vždy jen dopláceli.

My Češi, my pracující, děláme práci za Vás, řešíme Vaše problémy, doplácíme na ně. I díky Vám.

Mlčte, nejste vítáni!

Centrála Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska

Náš XI. sjezd Komunistické strany Čech a Moravy měl přinést odpovědi na zásadní otázky k dalšímu politickému směřování naší strany.

Pro další číslo našeho dvouměsíčníku se nám někteří účastníci sjezdu stručně vyjádřili, zda se podařilo naplnit jejich očekávání.

Pojmenování pravdivého stavu je jediná správná a současně jediná efektivní cesta kupředu.

Některá z vyjádření (někdy i ve zkrácené podobě) přinášíme.

Zadané otázky uvádíme jen u prvního diskutujícího.

Čtenáře Dialogu v té souvislosti vyzýváme k diskuzi na další organizační a programové směřování komunistické strany.

Napište nám.

Redakce

* * *

1. Jaká byla podle Tebe atmosféra XI. sjezdu KSČM?

To se těžko hodnotí, neboť jako účastník jsem zažil řadu sjezdů. Podle mě byla pracovní. Ve vedení strany se změny neočekávaly, takže to nebylo o změně ve vedení strany, ale hodnocení prvních kroků nového vedení. Řadu delegátů jsem znal, takže atmosféra na mě mnohdy působila přátelským dojmem. Samozřejmě byli i delegáti, kteří by nejraději při setkání se mnou přešli na protější chodník, ale nedávali to příliš najevo.

2. Jak hodnotíš přípravu sjezdu, obsah programu a jeho rozložení do jednacích dní?

Příprava sjezdu z hlediska vedení nebyla příliš optimální, neboť obsazení zejména návrhové komise vedlo v důsledku k tomu, že se sjezd zbytečně protáhl o tři hodiny, což nebylo důstojné. Předseda návrhové komise soudruha Šulda neuměl bez osobního zaujetí posoudit návrhy delegátů. Při přednesu navíc trpěl vadou řeči, takže mu nebylo rozumět. Věci k hlasování se mohly částečně více řešit již v sobotu a v neděli dopoledne.

Sjezd jako takový, protože se jeho konání neustále odsouvalo, částečně pozbyl významu, což byla i příčina našeho selhání ve volbách.

3. Kdo z vystupujících Tě zaujal a čím?

Nejvíce mě zaujal příspěvek Milana Krajčí, který uměl jasně formulovat myšlenky a oblast za kterou byl zodpovědný.

4. Kam se podle Tebe posune strana po XI. sjezdu?

Podle mě první zasedání Výkonného výboru 3. června 2022 zasadilo hřebík do rakve strany a působí na mě určitým podrazem, kdy pouze vyvolení věděli a ostatní ne. Jde o schválení odměn některým soudruhům místopředsdům strany ve výši 32 tisíc korun za měsíc, i když bylo dosud platné, že mimo 1. místopředsedy budou mít všichni ostatní 10 tisíc korun měsíčně. Mrzí mě to zejména z toho, že vedení strany včetně Výkonného výboru Okresní výbory strany škrtí v rozvoji, a sami si schvalují za zády sjezdu odměny.

5. Dávají závěry sjezdu odpovědi na aktuální společenskou situaci? Co XI. sjezd KSČM vzkázal veřejnosti?

Podle mého názoru jsme mediálně v závětrí zájmu o naši stranu. Sjezd ukázal veřejnosti, že žijeme a nadále jsme jako strana přítomni. Ale konkrétní recept na cestu za voliči neukázal.

6. Kam bys chtěl, aby se strana posunula po XI. sjezdu?

Vzorem pro mě jsou komunistické a levicové strany ve Španělsku. Podobným způsobem by se mohla posunout i KSČM.

7. O čem svědčí fakt, že K. Konečná neměla protikandidáta?

Svědčí to o tom, že vše bylo již dopředu domluveno. Takové to klasické se představování kandidátů a pak jejich rezignace ve prospěch někoho jiného mi přijde už jako typická tragikomedie našich sjezdů a volebních konferencí. Dále to svědčí o kádrové, chcete-li personální, vyprázdněnosti KSČM.

8. Jak bys celkově charakterizoval nově zvolené vedení ÚV KSČM, co je podle Tebe jeho hlavním úkolem?

Hlavním úkolem je dostat do veřejnosti, že stojíme za právem lidí na svobodu slova, právo na práci, svobodu informací, sociální a další péči o ně, protože současná vláda výsledky práce říká, že zde není pro naše občany. Tak, aby voliči věděli, že tady opravdu někdo pro ně je. Předseda strany by měl být obklopen dělným kolektivem, který s ním bude tvořit jeden pracovní tým.

Zdeněk Milata

* * *

1. Neměla jsem příliš času a prostoru atmosféru vnímat. Nepřišla mi v ničem zvláštní. Nejlépe by jí asi popsala slova „pracovní“ a „nevypjatá“.

2. Jako delegátka nemám asi co vytknout. Podklady přišly včas, technicky byl sjezd zabezpečen bezproblémově. Co se týče obsahu programu, vnímala jsem, že byl poměrně nahuštěný a nedostávalo se mnoho prostoru pro dis-

lancovat na hranici své existence a hledat cesty, jak se udržet pohromadě a ideálně se probjovat do Poslanecké sněmovny, což by jí zajistilo více peněz i mediálního prostoru pro další existenci a politické boje.

5. Strana představila takzvaných „11 tezí“, které ale ustrnuly v příliš obecné rovině a nejsem si jistá, jestli mají v této podobě šanci společnost zasáhnout a už vůbec nejsou návodem k řešení současných problémů. Na tom, aby se „kuchařkou“ staly bude ještě potřeba odvést mnoho práce. Podíváme-li se na mediální výstu-

py, nejviditelnější postavou byla předsedkyně ÚV KSČM Kateřina Konečná ve svém úvodním vystoupení, což ale není nijak překvapivé.

6. Byla bych ráda, kdyby se vrátila ke své prvorepublikové tradici boje za pracující. Kdyby se dokázala dívat dopředu dál než jen k nejbližším volbám. Kdyby zprofesionalizovala komunikaci směrem k veřejnosti. Kdyby směrem dovnitř spustila opravdu masivní vzdělávací proces, který by ale nebyl samoučelný, nýbrž by v marxismu hledal odpovědi na problémy dnešního světa.

7. O čem svědčí fakt, že K. Konečná neměla protikandidáta? Tak to bych raději nedomýšlela.

Petra Prokšanová

* * *

1. Kdybych měl jedním slovem charakterizovat atmosféru na sjezdu, tak bych řekl, že pracovní. Pochopitelně došlo k názorovým střetům, například v chápání toho, kde končí vlastnictví a začíná nacionalismus nebo v otázce působení na veřejnost. To vše

a nebudu mu zasahovat do jeho práce. Jenom si neodpustím malou poznámku. Sjezd je nejvyšším orgánem strany a schází se jednou za čtyři roky. Měl by řešit zásadní strategické otázky a k těm by se měla vést diskuse. Snaha vracet se k rozhodnutým věcem nebo otázky spadající do kompetence ÚV rozhodně na sjezd nepatří a pouze odebírají čas, který potom chyběl například při schvalování změn stanov.

4. Nevěřím na zázračné recepty. Ve straně zůstali stejní lidé a stejné problémy, které tu byly před XI. sjezdem.

Ještě ke sjezdu ...

Jediným východiskem je trpělivá každodenní práce mezi lidmi. Sjezd pro ni pouze může vytvořit více, či méně vhodné podmínky. Z tohoto pohledu sjezd svůj účel splnil.

Kdo chce, ten si v materiálech sjezdu podněty pro svoji stranickou práci najde.

5. Dle mého názoru závěry sjezdu reagují na současnou situaci.

Stará moudrost říká, že důležité je umět naslouchat. A zde jsme u podstaty problému. Dovést naše názory a odpovědi na aktuální společenskou situaci je neméně důležité jako to, co lidem říkáme. Proto konečně strana začala věnovat pozornost komunikační a marketingové strategii a sjezd k tomu přijal příslušné usnesení.

Veřejnosti XI. sjezd vzkázal, že komunistická strana nerezignovala na boj o práva pracujících a sociálně slabších vrstev společnosti a má stále své místo na české politické scéně.

6. Jsem v nejvyšším vedení strany. Proto i já mám svůj díl odpovědnosti za to, kam bude strana směřovat. Pochopitelně mým přá-

Naše cíle ... očima účastníků i čtenářů

kuze k bodům, které by si diskuzi zasloužily. Negativně se to podle mého názoru projevilo například u změn ve stanovách. Za problematické považuji zakončení jednání několikahodinovým hlasováním v gesci návrhové komise. Na delegátkách a delegátech již byla znát únava, někteří se striktně řídili plánovaným harmonogramem a jednání opustili před jeho faktickým koncem, chvílemi bylo hlasování chaotické. To jistě není dobrá zkušenost a do budoucna by bylo dobré se podobnému závěru, který je de facto nejdůležitější, vyhnout.

3. Milým překvapením rozhodně bylo, že se u pultíku vystřídal poměrně dost mladších tváří. Že by ale celkově někdo výrazně přesahoval ostatní nebo ve mně zanechal nerasmazatelnou stopu, to bohužel ne. Naopak zaznělo mnoho projevů, které dle mého názoru na sjezd nepatří a jako obvykle patřily k těm vůbec nejdelším.

4. Strana se moc neposune. Sjezdem nebyl vytyčen žádný nový cíl, a tudíž ani kroky k němu vedoucí. KSČM bude pravděpodobně ba-

vnímám jako důsledek nedostatečné pozornosti minulého vedení ideologickým a programovým otázkám.

2. Je třeba si uvědomit, že od mimořádného sjezdu uplynula velice krátká doba. Přitom bylo nutné okamžitě řešit stabilizaci strany: finanční, kádrovou, organizační.

Pochopitelně lze mít výhrady k přípravě obsahových materiálů, ale vcelku sjezd své úkoly splnil.

Co se týká programu, byl navržen ústředním výborem a schválen delegáty sjezdu. Zde problém nevidím. Problém vidím v tom, že řada zásadních návrhů změn stanov byla předložena delegátům ústně bez předchozího projednání a hlasovalo se o nich pod časovým tlakem. Pochybuji, že by většina delegátů podepsala například nájemní smlouvu, aniž by si ji předem důkladně prostudovala, popřípadě zkonultovala s právníkem. Nechápu, proč se ke stanovám, které jsou základním právním dokumentem strany, chováme méně zodpovědně.

3. Vyhodnocení diskuse sjezdu uložil provést ústřednímu výboru

ním je, aby znovu získala důvěru zejména pracujících a sociálně slabších spoluobčanů a politickou sílu, aby jejich zájmy mohla účinně prosazovat.

7. Především bych chtěl zdůraznit, že protikandidáta neměla nejen Kateřina Konečná, ale ani Petr Šimůnek na funkci 1. místopředsedy ÚV a ani oba předsedové ústředních komisí – revizní a rozhodčí. Rovněž jsem očekával více kandidátů na funkci ostatních místopředsedů zejména z regionů mimo Prahu. S ohledem na ekonomickou situaci strany a potřebu trvalé přítomnosti v Praze se nelze divit, že zejména mimopražští členové strany v produktivním věku nebudou ochotni opustit své stávající zaměstnání.

S výjimkou místopředsedy ÚV KSČM pro odborné zázemí a teoreticko-ideovou práci sjezd potvrdil ve funkcích všechny vedoucí funkcionáře. Z toho lze usuzovat, že delegáti sjezdu potvrdili cestu nastolenou po mimořádném sjezdu.

8. Jestli můžeme práci vedení v období od mimořádného do

XI. sjezdu charakterizovat jako krizový management, pak nyní nastal čas stranu dále ekonomicky a kádrově stabilizovat, vrátit se k vypracování aktualizovaného programu strany, navázání co možná nejširší spolupráce levicových organizací a politických stran s cílem vytvoření široké fronty odporu proti destruktivní politice současné české vlády.

Sebelepší vedení toho moc nezmuže, pokud se mu nepodaří do práce aktivně zapojit co největší počet našich členů a sympatizantů.

Vladimír Chaloupka

* * *

Vyjádřím se jen ke schválenému programu.

Jedenáct cílů KSČM je jen chabým řešením problémů současného stavu společnosti. Vůbec se nezmiňují o podstatě věci, a tím je základní ekonomický zákon kapitalismu.

Objektivní cíl každého výrobního způsobu, ze kterého vycházejí všechny konkrétní ekonomické procesy a který je impulsem a zdrojem jeho vývoje, pohybu, je vyjadřován základním ekonomickým zákonem daného výrobního způsobu.

Tedy základním ekonomickým zákonem kapitalismu je zákon nadhodnoty, který vyjadřuje základní výrobní vztahy kapitalistického výrobního způsobu, vztahů mezi buržoazií a proletariátem, protože výroba nadhodnoty předpokládá námezdní práci, a tedy existenci proletariátu.

Podstata kapitalu se nemění ani v současné etapě imperialismu.

Uvnitř vládnoucí třídy se již vytvořily a zakořenily zvláštní skupiny, které se navzájem liší podle specifické úlohy, kterou plní při vykořisťování námezdní síly. Tyto změny jsou spojeny s formami oddělení kapitalu jako funkce a kapitalu jako vlastnictví.

V současných podmínkách vznikl jev, kdy se monopolní kapitalismus přeměnil ve státně monopolní, srůstá finanční oligarchie s aparátem buržoazního státu.

Inflace se stala trvalým jevem.

Vlivem vysokého a rostoucího stupně monopolizace kapitalistické ekonomiky pružnost cen směrem dolů, která byla typickým rysem klasického tržního mechanismu, zanikla, takže ceny snadněji rostou, než klesají, a to dokonce i při převaze nabídky nad poptávkou.

Ceny tak přestaly být čistým výrazem reálných tržních vztahů.

Nemění se jen v závislosti na vztahu nabídky a poptávky, ale vlivem rostoucí síly monopolů (monopolistické oligarchie) mají stoupající tendenci. Vyloučením zlata z vnitřního peněžního oběhu a jeho nahrazení regulovanou změnou zanikla kázeň, kterou zlato automaticky zajišťovalo.

Tím vznikla reálná možnost, aby současný stát, jako garant peněžního oběhu zneužíval v zájmu vládnoucí třídy na úkor měnové stability ty regulační měnové funkce, které dříve automaticky plnilo zlato.

Tyto nové faktory jsou doplňovány působením buržoazního státu, který využívá, respektive zneužívá své moci k odčerpání značné části vytvořeného národního důchodu na neproduktivní, především zbrojní účely.

Rozsáhlá mobilizace zdrojů realizovaná státem a jejich zpětné vkládání do národního hospodářství současně mění celkový vztah mezi nabídkou a poptávkou a jejich strukturou ve prospěch poptávky, což v podmínkách rostoucí monopolizace vytváří další příznivé podmínky pro růst cen.

Inflaci lze proto charakterizovat jako nepřetržitý proces poruch mikroekonomické a makroekonomické rovnováhy ve sféře peněžní a reálné ekonomiky, což se projevuje růstem cenové hladiny výrobků a služeb, respektive trvalým snižováním kupní síly.

Za inflační růst cen však nelze považovat růst cen vlivem růstu hodnoty zboží, rostoucích nákladů na těžbu surovin a podobně.

Zdeněk Hájek

* * *

1. Atmosféra na sjezdu byla slavnostní, důstojná, jak se na sjezd sluší, zkazilo se to trochu až při projednávání usnesení.

2. Příprava sjezdu byla poznamenána neúspěšnými volbami, covidem, odsuny sjezdů i mimořádným sjezdem. Sjezd byl ale organizačně připraven dobře, troufám si říci, že vnímám i kvalitativní posun, navíc nechybělo hlasovací zařízení, využívala se více multimédia aj. Program sjezdu byl skutečně na dva dny, byť se nezabýval podrobněji potřebnými programovými dokumenty, jen mediálně shrnutými 11 základními cíli pro nejbližší období.

3. Než konkrétní jména vnímám spíše celou úroveň diskuse. Oceňuji, že naprostá většina příspěvků byla věcných, nabízela spoustu námětů pro budoucí práci.

4. Strana se posune tam, kam ji posuneme my, členové. Sjezd sice schválil dva výstupy a některé úkoly, řada podnětů zazněla ve vystoupení předsedkyně, ale bez silné spolupráce všech článků se těžko staneme hlavní silou odporu proti této vládě. Možná jen v našich představách, ale většina veřejnosti nás tak vnímat nebude.

5. Sjezd vzkázal veřejnosti, že KSČM tady je a že je reálnou silou, která přes vysoký průměrný věk má více schopných lidí než ostatní strany všech svých členů. Výstupy reagují na aktuální situaci doma i v zahraničí, nabízejí stručná řešení, musíme jen více zapracovat na tom, aby se naše postoje k té veřejnosti dostali...

6. Strana by měla zreálnit pohled na své pozice, své možnosti, nastavit si jednoznačné priority, kterým podřídí svou činnost.

Sice máme nové stanovy, ale jsou aktualizovány konzervativně, skutečnou situaci v členské základně přes drobné změny úplně neodrážejí. A přitom musíme získat nejen nové členy, ale i spolupojovníky z řad sympatizantů, odborníků.

S členy i sympatizanty musíme více pracovat, aktivovat odborné zázemí, musíme získávat další a další spojence, nejen mezi nejbližšími organizacemi.

Ohledně priorit asi všichni vnímáme cíl – vrátit se do sněmovny. K tomu je cesta přes medializaci našich řešení využitím tematických kampaní, přes zlepšenou pozici v kyberprostoru však v tomto bodě máme dlouhodobě značné mezery.

7. Řada jmen zněla v předsjezdových diskusích, ale vyvést stra-

nu z krize nebude jednoduché a je to i velká zodpovědnost. Kateřina Konečná se toho nebála, měla z mimořádného sjezdu dobře „našlápnuto“, má kolem sebe dobrý tým – to vše zřejmě ovlivnilo spoustu protikandidátů.

8. Nové vedení vypadá na dobrý kolektiv, pragmatický a generačně obměněný. Jeho hlavním úkolem bude sjednotit a zaktivizovat naši stranu, zjednodušit toky informací a aktivně využívat synergické působení na veřejnosti, abychom dostali KSČM opět do první ligy.

Zdeněk Štefek

* * *

1. Jaká byla podle mě atmosféra sjezdu? Proč ta otázka? Atmosféra sjezdu veřejnost nezajímá. Veřejnost zajímá vize politic-

ké strany. Máme deklaratorní vládu. Tedy vládu, která vysílá signály a deklaruje všechno možné a nehájí zájmy republiky a občanů. Pro nás je to jako nahrávka na smeč. Přestaňme mluvit o tom co bylo, otázkou doby je, jak probudit občany z letargie a přivést je do ulic a náměstí.

2. Sjezd byl připraven organizačně lépe než předchozí sjezdy. Ale toto veřejnost také nezajímá.

3. Kdo z vystupujících mě zaujal? Kateřina Konečná. Na tomto sjezdu se stala lídrem. Nemyslím tím zvolení za předsedkyni ÚV. Myslím tím její vystupování ve vyjatých chvílích diskuse.

4. Strana potřebuje probuzení – restart. Nezbytným předpokladem je jednání, které se v teorii **řízené** označuje jako cílově orientované jednání.

Sjezd nevyřešil základní problém – jak v praktické politice udržet komunistickou identitu a zároveň s kým chceme takovou politiku dělat. Ale důležité je, že v diskusi zazněla teze obrany národních zájmů.

5. Závěry sjezdu nedávají odpověď na tři základní otázky.

Za prvé, jakou chceme dělat politiku. Našich jedenáct programových cílů a naše heslo postrádají komunistickou identitu. Programové cíle jsou správné, ale kdyby stejné body napsala strana sociálně-demokratického typu, bude to program sociální demokracie. Když naše heslo přednese teta na šestou, která je omylem předsedkyní sněmovny, bude to další bezobsažná deklarace naší deklaratorní vlády.

Navrhl jsem v diskusním vystoupení heslo „socialismus nebo otroctví“. Kriticky konstatuji, že strana nemá dostatek kádrů pro prosazování revolučního hesla.

Za druhé, s kým chceme dělat politiku. Snadná odpověď je, samozřejmě s levicovou veřejností. Pak musíme mít odpověď, kdo nebo co patří na levičce, protože podle mainstreamu je například Zeman levicovým prezidentem – což je blbost.

Moje osobní teze – základním znakem a také rozporům dnešní doby je hromadění aktiv u nejbohatší vrstvy společnosti a příjmem těch, jejichž životní úroveň určuje mzda, resp. příjem z tzv. podnikání (musíme už konečně vyvrátit mýtus, že člověk mající IČO je „podni-

katel“). Tyto rozevírající se nůžky začaly transformovat dnešní kapitalismus zisku na kapitalismus renty. Sociální status společnosti, tak jak jsme jej znali poslední desetiletí končí. Za levičce lze považovat pouze toho, kde se aktivně nebo názorově staví proti tomuto trendu. Sociální dávky všeho druhu, byť jsou potřebné, nejsou znakem levicové politiky, ale znakem politiky „trickle down“, tj. politiky přetékačím poháru, kde pracující dostávají jenom to, co zbude až se naplní pohár bohatství. Babišův program se v tomto neliší od Pětikolky, musíme si voliče od něj vzít zpět.

Také si musíme vyjasnit postoj k pravicovým uskupením, které si stanovují za cíl obhajobu národních zájmů. Protože mráz přichá-

zí z Bruselu (Evropská unie a centrála Severoatlantické aliance – NATO) a z amerického deep state. Politika národního zatracení má u nás pohůnků, že by s nimi mohli dláždít chodníky.

Za třetí, politické heslo nebo proklamace se stává politickým cílem teprve tehdy, když je zformulována věcná a časová posloupnost kroků, které vedou k cíli. To je cesta, kterou se můžeme výrazně vymezit nejenom od dnešní asociální vlády, ale také od hnutí ANO.

Kromě toho chybí propojení našich programových cílů s konkrétními jmény ve vedení strany. Tuto chybu pocítujeme vlastně celou polistopadovou dobu. Místopředsedové a krajští lídři musí vystoupit ze stínu za Kateřinou a zapojit se do veřejné diskuse. Převzít osobní odpovědnost za programové cíle.

Lidově řečeno, před vedením strany a ústředním výborem je práce jak na kostele. A my zdola jim musíme pomoci, každý v rámci svých možností a schopností.

6. Jestli chceme změnit svět, musíme změnit svoji rétoriku. Nezbytným předpokladem je přestat používat slovník stranických školení 80. let minulého století a přestat používat politické pytydepe, které se na nás denně valí z mainstreamu.

Dalším předpokladem úspěchu je, že každý náš dílčí programový cíl, byť krátkodobého charakteru, musí být článkem řetězu vedoucím ke společenskému přelomu.

7. O čem svědčí fakt, že Katka Konečná neměla protikandidáta? O nedostatku kádrů, zejména v generaci „třicet plus“.

8. Okamžitým úkolem vedení je rozpohybovat ústřední výbor a jeho odborné zázemí.

U kandidátů do senátu provést swot analýzu a spojit jejich volební kampaň s prezidentskou kampaní Josefa Skály. Získat pro našeho kandidáta 50 tisíc podpisů.

Konkretizovat kroky proti energetické chudobě která hrozí překlopením do ztráty energetické suverenity státu. Spojit se se všemi, kdo reálně usiluje o zvýšení domácí produkce potravin směřující k potravinové nezávislosti.

Bojovat za svobodu slova.

Připravit se na masové projevy nespokojenosti s ožebračující politikou vládou.

Čeká nás horký podzim.

Střednědobým úkolem je připravit organizační práci skutečnému stavu členské základny. Nejsme masovou stranou, protože 90 procent členů strany je mimo jakoukoliv politickou práci z důvodu věku nebo zdravotního stavu.

Připravit volební program do parlamentních a krajských voleb. Z hloubi členské základny vytáhnout pro tyto volby politické talenty a ty spojit s těmi co v praktickém povolání dosáhly výrazných úspěchů – politická kariéra posledního desetiletí se do toho nepočítá.

V odpovědích časopisu Dialog jsem uvedl všechny zásadní teze ze svého diskusního vystoupení na sjezdu.

Pavel Posolda

* * *

K 11. cílům KSČM schválených na XI. sjezdu KSČM

Jsem si vědom, že při formulaci 11. cílů muselo dojít k určité shodě těch, kteří se na přípravě podíleli. Tomu odpovídá i jejich obsah, který vyjadřuje krátkodobé záměry typu volebních programů. Jejich kvalita vyjevila hlubokou propast mezi objektivní potřebami stanovit srozumitelně reálné cíle, aby odpovídaly charakteru komunistické strany a ty dokázat postupně realizovat.

V tomto ohledu, bylo správné odložit vypracování Programu strany právě ne dobu po konání XI. sjezdu.

Nyní záleží na tom, aby se strana dokázala zvednout z letitého politického marasmu a konečně začala rozvíjet svou ideově politickou činnost nejen v teorii, ale zejména pro proces sebevzdělání vypracovat metodiku osvojení si základů marxismu, včetně jeho **poznatky** v etapě imperialismu.

Vrátit se důsledně k dialektickému a historickému materialismu a učit se schopnosti jej uplatňovat při hodnocení rozporů společensko-politických procesů nejen v České republice a v Evropě, **a i v ostatním světě.**

Dokázat na vědeckém základě obnovit víru, že jiný svět je možný a cesta k němu je v budování socialismu.

Rudolf Košťál

* * *

Proti formulovaným jedenácti cílům ani slovo námitky. Jsou s malými odchylkami stále stejné již po více než tři desetiletí, a celý ten problém je možné redukovat do dvou zásadních otázek.

Zaprvé.

Proč jsme se tím zabývali až dnes, na sjezdu, který byl již pouze oním pověstným křížkem po funuse, když jsme se sami svou neschopností, blbostí, či možná i zlým úmyslem, nechali připravit o možnost tyto zásadní otázky života České republiky, a námi navrhovaná řešení, vysvětlovat celému národu z tribuny Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, kde nás nebylo možné tak snadné ignorovat a odstavit od možnosti promlouvat k celému národu jako dnes.

Měli jsme rovněž ideální příležitost neustále připomínat, že nes-

libujeme pouze nějaké fantasmagorie, ale že mnohé z toho, co navrhujeme, jsme již v minulosti dokázali ve prospěch většiny lidí realizovat v úspěšném čtyřicetiletém období socialistické výstavby a jeho nespočet úspěchů neustále připomínat na tisíci příkladech.

Tenkrát se nám mnohé jevílo jako samozřejmost, ale s rostoucí mocí kapitálu nad životy lidí, které živí jen práce jejich rukou a mozků, se výhody života v socialistické společnosti stále většímu počtu pracujících dnes jeví, a budou stále více jevit, jen jako nedostupný sen.

Naši poslanci, s vysoce nadstandardními platy, dobře rozvaleni v křeslech poslanecké sněmovny, však této možnosti nevyužili, a voliči jim pak, k neodpuštělné škodě celé strany, za to vystavili zasloužený účet.

Maně vzpomínám na to, kolikrát byl jen předseda Filip ze všech stran vyzván ke kádrovému a programovému řešení této situace, a na jeho následný prezírávý postoj směřující pouze k upevnění své vlastní technologické moci.

A co třeba oni poslanci? Když mají dnes po odchodu z Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR odevzdat polovinu svého odstupného do pokladny strany? Škoda slov. Dle mého názoru by za svou nečinnost měli odevzdat celé své odstupné, a minimálně i několik platů k tomu! Jsou to vůbec ještě komunisté, nebo již jen pouhé buržoasní vyžírky vymlouvající se na to, že se jim odpovídající zaměstnání doposud nepodařilo sehnat, a tak raději utrácení peníze, které jim vlastně nepatří?

Jak asi tento jejich postup hodnotí skutečně nezaměstnaní, kterým by měli být příkladem? Jsem opravdu zvědav, jak se k tomu postaví současné vedoucí orgány strany. Pokud nijak, jak bývá poslední dobou zvykem, pak je i oněch „11 cílů“ pouhým mlácením prázdné slámy.

Do nedávna jsme rovněž měli k dispozici noviny, které vycházely denně. Ideální příležitost k vytvoření tiskového orgánu strany, který měl k dispozici dostatek plochy, aby zcela srozumitelně pro všechny mohl vysvětlovat onu strategii, cíle i dosažené úspěchy strany, která se nazývala, a stále nazývá komunistickou. Bez neexistujícího systému stranického vzdělávání zde byla rovněž možnost významné pomoci politické orientaci i samotným členům a funkcionářům strany. Tehdejší vedení redakce však tento požadavek označilo jako „cestu do pekel“ a obhajovalo raději koncepci rodinných „pel-mel“ novin, které však právě tímto pojetím k nastoupení oné cesty do nicoty nemalou měrou přispěly.

Nic však není ztraceno.

Půjde-li redakce současného týdeníku cestou od kvantity ke kvalitě, čehož náznaky zde vidět jsou, lze mnohé napravit. Bylo by dobré například zhutnit text a psát to podstatné, redukovat počet obrazových příloh, a zmenšit jejich rozměr.

A ještě něco. Dlouhé a mnohdy nezáživné články předsedkyně strany by měly jednoznačně vyjadřovat orientaci celé strany, a nikoli jen její osobní sebereprezentaci v souvislosti s funkcemi vně strany. (Pokračování na s. 9)

Ještě ke sjezdu ...

V roce 2015 prohlásil zakladatel a ředitel společnosti Geopolitical Futures a hlavní strateg USA G. Friedman:

„Evropané jsou tak hloupí, a neakceschopní, že až jim budeme ničit jejich ekonomiku, oni nám v tom budou ještě pomáhat.“

Američané se tím, že plánují vyvolat válku na Ukrajině, nijak netají, už od roku 2014 (!), ale Evropané dělají, že to neslyší. (Převzato z e-mailové pošty 3. dubna 2022)

I. Válka na Ukrajině začala jako válka občanská 15. dubna 2014

Ano, válka na Ukrajině začala agresí nacistické vlády v Kyjevě, instalované po majdanském puči prozápadně orientovaných politických sil západní Ukrajiny, připravovaném a řízeném politickými špičkami USA. Byla to nová, kyjevská vláda, která poslala ukrajinskou armádu bojovat proti vlastnímu lidu do Luhanské a Oděské oblasti na východní Ukrajině, s převážně ruským obyvatelstvem. **Tato válka po osm let, do února 2022, nebrala konce!**

Jak to i výstižně v krátkém proslovu před televizní kamerou postihl Jeff Monson, Američan a zápasník MMA:

„Osm let Ukrajina ostřelovala lidi v Luhansku a Doněcku. V Americe se šíří historka, že Rusko napadlo Ukrajinu bezdůvodně a začalo tuto válku před dvěma měsíci, ale ve skutečnosti tato válka trvá již osm let. Možná to, že každý den Ukrajina ostřelovala civilní obyvatelstvo a zabíjela tisíce lidí, nebylo považováno za válku. Protože Amerika byla spolupachatelem ničení nevinných lidí? Byl jsem v Donbasu mnohokrát od roku 2016. A po každé jsem viděl, jak ráno za svítání létají miny a padají na civilní objekty – na obchodní centra, školy, nemocnice, letiště, obytné čtvrti. Z médií se o tom nedovíte, a to trvá už osm let...“ (USA: „Doněck a Luhansk byly osm let ostřelovány střelami, které dodávala Amerika.“ Jeff Monson Američan a zápasník MMA o tom, co se děje na ... Facebook, videa na Watch, 13. 6. 2022; https://www.facebook.com/watch/?v=1961290244076548&extid=NS-UNK-UNK-UNK-AN_GKOT-GK1C&ref=sharing)

Názory a stanoviska některých aktérů této války k ovládnutí Ukrajiny a zničení Ruska

Barack Obama

Velký „demokrat“ a dokonce prý reprezentant „vyřešení“ rasové otázky v USA, prezident Barack Obama prohlásil 11. 2. 2012: „Musíme mít nejsilnější vojenskou sílu na světě a musíme, příležitostně, zkroutit ruce zemím, které by nedělaly to, co potřebujeme, aby dělaly.“ Protestoval někdo? Ne, nenásledovalo nic než hluboké, milostivé ticho. Žádné pozdvižení ve světě, které by vypuklo, kdyby to zaznělo z Ruska, z Putinových úst. A v našem tisku (v Právu, v MF Dnes, v Hospodářských novinách atd.), v ČT něco v českém rozhlase? (Man Lubomír, KDYBY TAK TOHLE ŘEKL PUTIN, APISPRESS 2017, s. 26-27) Taková je nejen naše buržoazní, manipulativní pseudodemokracie...

Barak Obama, do něhož byly kdysi vkládány naděje, se stále více proměňuje ve výplod hrůzy pro celý svět... Slibuje miliard dolarů pro dodatečné rozmístění vojsk ve východoevropských zemích (do destabilizace Ukrajiny bylo až do prosince 2013 „investováno“ již pět miliard dolarů, zatímco zbídačování ve vlastní zemi roste a státní zadluženost se zvýšila na nepřehlednou sumu 17,8 bilionů USD. Blábolí o svobodě jako drahocenném statku, slibuje Polsku, Litvě a Rumunsku, že USA jako „nejsilnější vojenská moc na světě“ a NATO stojí na jejich straně. Je třeba si položit otázku: Za jakým účelem? A co Obama a jeho vojenské síly pohledávají v Polsku, v Pobaltí a v Rumunsku? Co vedlo USA a Německo k vyslání válečných lodí do oblasti Černého moře k pobřeží Ruska a pořádání zde

manévrů? Ale západní politici a jejich hlásné trouby (včetně českých vrcholných politiků, různých společenskovedních a pedagogických pseudodoborníků aj. publicistů atd. - Z. K.) převracejí skutečnost naruby a hovoří o svém ohrožení ze strany Ruska. (Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 40-41.)

Joe Biden

Jeden z vrcholných politiků USA a iniciátorů permanentních agresí a válek ve světě, nyní prezident USA J. Biden, byl i vedle hlavního stratega Z. Brzezinského (viz jeho kniha *Velká šachovnice. Nadřazenost Ameriky a její geostrategické imperativy,*

VÁLKA USA A NATO (EU) PROTI RUSKU NA UKRAJINĚ

v níž je jasně vytýčena budoucí strategie USA proti Rusku), jedním ze strůjců totálního, bezohledného nátlaku na Rusko, jeho obklíčení. Tato „filozofie“ znervózňování Rusů, byla vyjádřena senátorem Bidenem, již v roce 1997, kdy sdělil, že je nutné „přijmout do NATO pobaltské státy: „Pokud existuje způsob, jak vyvolat jejich (Ruska - Z. K.) velký neklid v krátkém čase, a to přijetím, které nemá nic společného se zásluhou nebo přípravou vstupujících zemí, bylo by přijmout do NATO teď hned, pobaltské státy v optice vztahů mezi NATO a Ruskem, mezi USA a Ruskem. A pokud by vůbec kdy existovalo něco, co může porušit rovnováhu v termínech rázné nepřátelské, avšak nikoli vojenské reakce v Rusku, bylo by to právě toto.“

(www. CONTRO. TV Massimo Mazzuco lugocom une. Net, /21:25 – 21:56/ <https://player.odycdn.com/api/v4/streams/free/PřičinyVálkyNaUkrajine/0f6f738235961475413a1564240a107efef16b47/bb4308?fbclid=IwAR1uOwhzpm76h-KL4B6UPf-clYrCTQ5EHVJGSeKa2d7fLgHfV96ycmUgebl>)

Nebylo tedy vůbec náhodné, že celou operaci otevřeného zasahování do vnitřních záležitostí Ukrajiny na přelomu prosince 2013 až února 2014, jak se o tom vyjádřila V. Nulandová (náměstkyně ministra zahraničních věcí USA Kerryho) v rozhovoru s velvyslancem na Ukrajině, Geoffreyem Pyattem, **schválil zástupce prezidenta USA, Joe Biden.** (Tamtéž, /36:51 - 37:07/) Proto ne náhodou v polovině dubna 2014 navštívil viceprezident USA, Joe Biden a John Brennan, šéf CIA na Ukrajině svou loutku Jaceňuka, aby mu kryl záda. Co tak speciálního šéf CIA na Ukrajině hledal, se v západních médiích nezkoumalo. (Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 21.)

Petro Porošenko

Prezident vzešlý z politického puče zorganizovaného z Bílého domu, miliardář (podle žebříčku Forbes, zaujímal na Ukrajině sedmé místo), oligarcha podnikající nejen v čokoládě, ale i ve zbrojním průmyslu vyrábějícím válečné lodě a granátometry, které prý „dokážou vrhat všechny typy granátů přípustných v NATO“. Po „oranžové revoluci“ byl u **prozápadního prezidenta Juščenka, kterého spolufinancoval,** nejprve šéfem národní rady pro bezpečnost a obranu a potom ministrem zahraničí. Tak jako dříve Juščenka, tak na konci roku 2013 (21. listopadu v noci, začala na Majdanu, první protivládní demonstrace) **financoval majdanský puč.** Ten jej nakonec, při aktivní a určující roli V. Nulandové, po setkání s prezidentem Francie F. Hollandem, britským premiérem D. Cammeronem a se spolkovou kancléřskou Angelou Merkelovou (Bröckers Mathias, Schreyer Paul, MY JSME TI DOBŘÍ. Názory toho, kdo se snaží

chápat Putina aneb jak námi média manipulují, Nakladatelství Jaro s.r.o., Praha 2014, s. 111), nakonec vynesl, do funkce prezidenta.

Ještě před jeho volbou, došlo po agresivních, teroristických akcích neofašistů z praporu Ajdar a Azov na východní Ukrajině, v Oděse a dalších místech k referendu o vyhlášení samostatnosti těchto územních oblastí (Dokument: Ukrajina jiná pravda, www. CONTRO. TV Massimo Mazzuco lugocom une. Net ... /52:01 - 52:59/) Již 8. dubna 2014 následovalo vyhlášení separatistické Doněcké lidové republiky a poté 27. dubna 2014 aktivisté vyhlásili Luhanskou lidovou republiku a součas-

ně vypsal referendum, v němž dali obyvatelstvu právo na potvrzení nebo odmítnutí jejich činů, a od 29. dubna začali úřadovat v budově Luhanské oblastní administrace.

(V referendu 11. května se obyvatelé tehdejší Luhanské oblasti vyslovili pro nezávislost Luhanské lidové republiky, podle údajů volebního výboru pro ni hlasovalo 96,1 procent hlasů při 81% účasti. Na základě vůle obyvatelstva úřady republiky následující den, 12. května, vyhlásily samostatnost. Obdobný proces proběhl i v Doněcku. Vedoucí představitelé obou lidových republik předběžně jednali o spojení v jeden stát. Jednání zahájili na základě výsledků neuznaných referend o nezávislosti, v nichž se většina lidí vyjádřila pro samostatnost.

Dne 24. května 2014 podepsali v Doněcku Alexandr Jurjevič Borodaj, předseda doněcké vlády, a Alexej Karjakin, předseda luhanského parlamentu, dohodu o sloučení Doněcké a Luganské republiky do Svazu lidových republik. Název republiky odkazoval na území tzv. Nového Ruska. /Válka na východní Ukrajině, Wikipedie./

Ovšem již 8. dubna 2014 následovalo vyhlášení separatistické Doněcké lidové republiky. Jak jsem již uvedl dne 12-13. dubna navštívil Kyjev šéf CIA John Brennan a dne 14. dubna 2014 byl na stránkách prezidenta Ukrajiny (jehož pravomoci vykonával Oleksandr Turčynov) **vyvěšen text dekretu č. 05/2014 o zahájení „protiteroristické operace,“ která započala 15. dubna 2014.** (Válka na východní Ukrajině, Wikipedie) A občanská válka se rozjela naplno, kdy „protiteroristickou operaci“ vykonávali Kyjevští nacisté – teroristé, těžkou armádní technikou.

Za této situace proběhly 25. května 2014 i prezidentské volby, z nich byla fakticky vyloučena uvedená východní část Ukrajiny. Pouhý den po jeho volbě zahájil Porošenko „válku proti vlastnímu národu,“ když poslal vrtulníky proti „povstalcům“ v Doněcku.

Každému jinému prezidentovi by to samozřejmě bylo přičteno k tíži jako válka proti „vlastnímu národu“ a vedlo by to ke zvláštnímu zasedání bezpečnostní rady OSN. U Porošenka tak tomu nebylo, protože zjevně dostal od „mezinárodního společenství“ (při vůdčí úloze tvůrců a garantů jeho politiky, tj. Spojených států – Z. K.) volnou ruku k násilnému potlačení protestů. (Bröckers Mathias, Schreyer Paul, MY JSME TI DOBŘÍ ... s. 112)

Jaký byl program tohoto nového, nacistického prezidenta Ukrajiny, „čokoládového“ a „zbrojařského krále“ (2014-2019) P. Porošenka (instalovaného vládou USA), **pro ruskojazyčné občany Ukrajiny? „My budeme mít práci, oni (Rusové - Z. K.) ne. My budeme mít důchody a oni ne. Nás budou lidi, děti a důchodci podporovat a je**

ne. Naše děti budou chodit do škol a školek, zatím co jejich děti se budou muset schovávat ve sklepech. Protože oni, nemají dělat nic. To je způsob, jak vyhrájeme tuto válku.“ (www. CONTRO. TV Massimo Mazzuco lugocom une. Net, Dokument: Ukrajina jiná pravda 44:20 – 44: 42/)

Julija Timošenková

A zde jsou slova J. Timošenkové, která se v roce 2005 stala premiérkou Ukrajiny. V té době byla předsedkyní nejsilnější opoziční strany v zemi a jednou z hlavních tváří „Oranžové revoluce“ z roku 2004. Za překročení pravomocí během jednání o dodávkách ruského plynu z roku 2009 byla obviněna a později, přes mezinárodní kritiku, i odsouzena na sedm let odnětí svobody. Za mřížemi strávila tři roky. Poté co se vrátila do ulic, **vyslovila jasný „humanitární“ program,** který má připravený pro ruské spoluočbany (Tamtéž, /44:44 – 44:51): „Zatraceně musíme se chopit zbraní a jít zabít ty zlořečené Moskvy a jejich vůdce. Budu se snažit vyburcovat celý svět, aby z Ruska nezůstalo ani spálené pole. Musíme je zasáhnout atomovými bombami.“ (45:11) Komentátor k tomu dodal: „Toto je atmosféra, která převládla na Ukrajině po státním převratu na Náměstí Majdan.“ (Tamtéž /45:17/)

Arsenij Jaceňuk

Jak již bylo řečeno, byl favoritem náměstkyně ministra zahraničí USA V. Nulandové i politiků a diplomatů EU. Nezajímala je jeho temná minulost „záračného“ zbohatlíka, účastníka korupčních afér, že je prodlouženou rukou oligarchů R. Achmetova, I. Kolomojského a V. Pinčuka. I nad ním držel ochrannou ruku americký viceprezident Joe Biden, který dal najevo, že si nepřeje pád jeho vlády, kdy i jeho ochránkyně V. Nulandová, jej přeci jednoznačně prosazovala, aby se v Majdanském převratu stal premiérem nové, jednoznačně proamerické vlády. Tuto roli tento nacista nezvládal.

V roce 2014 proletěla světovými agenturami fotografie, na které A. Jaceňuk s V. Kličkem vítají davy lidí nataženou pravicí přesně ve stylu Adolfa Hitlera. (Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: Válka ve stínu Majdanu. Pravda o Ukrajinském konfliktu ... 2017, s. 80-81)

Parlamentu šéfovali oligarchové, vláda nevládla a většina obyvatel žila pod hranicí chudoby. To se stalo vizitkou A. Jaceňuka, který se dostal na dno popularity, když mu vyjádřila důvěru pouhá dvě procenta občanů. Byl neoblíbený, zapleten do více korupčních skandálů a nesnášel jej i prezident Porošenko, ačkoliv oba milionáři formálně představovali parlamentní koalici. Nakonec pod Porošenkovým tlakem, podal demisi.

(Štefko, L., Mahút, M., Mohorita, V.: Válka ve stínu Majdanu. Pravda o Ukrajinském konfliktu, vydala Žilinská prvá obchodná 2017, s. 79-80)

Oleh Ťahnybok

„Od února 2014 jsou v Kyjevě u moci povstalci, kteří s podporou západních tajných služeb, pomocí puče svrhli demokraticky zvolenou ukrajinskou vládu. Členové vlády, vysoko postavení armádní a policejní úředníci patří k pravice extrémistické (nacistické) straně Svoboda, jejíž předseda Oleh Ťahnybok v roce 2004 vyzýval k boji »s ruskými sviněmi, židovskými prasaty a jiným kšindlem«. Kromě toho je předsedou frakce své strany v ukrajinském parlamentu... Kyjev – jak bylo možno zaslechnout z washingtonských vládních kruhů – je takřkajíc generální zkouškou pro Moskvu, tedy pro »změnu režimu« v Rusku. Z toho plyne, že cílem destabilizace politiky na Ukrajině ...je podrobit Rusko nadvládě USA a otevřít zemi zájmům západní lačnosti. Jaká nebetičná arogance!“

(Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 54-55)

Volodymyr Zelenskyj

Jako kandidát strany *Služebník lidu* byl považován za antisystémového kandidáta, vystupujícího především proti všudypřítomné korupci. Hlásil se k podpoře členství Ukrajiny v EU i v NATO, ale o obojím by podle něj měli Ukrajinci rozhodnout formou referenda. V případě svého zvolení měl v úmyslu snažit se ukončit probíhající konflikt v Donbasu jednáním s Ruskem a nevylučoval ani uspořádání referenda o této záležitosti.

Druhé kolo voleb, které se konalo 21. dubna 2019, mu přineslo vítězství. Při volební účasti, která se pohybovala kolem 58 %, získal Zelenskyj, vítězný kandidát podle průzkumů provedených u volebních ureh, 74 % hlasů voličů. V dubnu 2021 **jednal v Paříži** (jako prezident a fakticky již **předseda „strany Služebník USA“** - Z. K.) **o vstupu Ukrajiny do NATO**. Koncem listopadu 2021 prohlásil v televizním projevu, že má informace o chystaném státním převratu podporovaném z Ruska, ke kterému mělo dojít z 1. na 2. prosince 2021, ten se ovšem neuskutečnil. (*Wikipedie*)

Zvláště dnes, s jistou samozřejmostí, až arogancí, vědom s zřejmou jakou hraje roli pro USA i EU, **Zelenskyj** (vrchní velitel nacistických ozbrojených sil, kdy největší starost měl o svůj batalion AZOV!) **neustále požaduje více a více peněz a vražedných nástrojů, zbraní, a zároveň další tvrdé sankce vůči Rusku, úplná embarga na ropu a plyn**, totální odříznutí Ruska od mezinárodního platebního systému. Kromě hladovění a mrznutí Západu a ekonomického zhroutení, které je již ve hře, se současnými sankcemi, se nic jiného neděje.

„Zelenskyj předložil agresivní seznam přání, která představují další násilí, více smrti, více neštěstí, více zabíjení, ani jediné slovo o míru, o zprostředkování, o hledání dohody o příměří, o žádosti o pomoc WEF při mírových jednáních.“ (*Světové ekonomické fórum /WEF/: Úvodní projev Volodymyra Zelenského, chce další peníze a zbraně. Potlesk ve stoje za to, že chce další miliardy a zbraně, Facebook Tweet Email Print, 25. 5. 2022*)

„A chci říci, že Zelenskyj byl vybrán stejně jako mnoho našich vůdců (Spojenými státy - Z. K.) a upřímně řečeno s dnešními velkými technologiemi a volebními podvodů nevíme, kolik vůdců po celém světě nám bylo vybráno a ve skutečnosti nebyli zvoleni... Předstírat, že tato válka je o Rusku a Ukrajině, je prostě nepokrytá lež.“ (#mluveneslovo22x1; <https://www.youtube.com/watch?v=ZX-YzDrG30c>; **Lara Logan** – televizní a rozhlasová novinářka a válečná zpravodajka (2002 až 2018 byla korespondentkou CBS News – americká televizní síť společnosti Viacom CBS, sídlící v New Yorku.; 2019 pracovala pro mediální společnost Sinclair Broadcast Group; 2020 přešla k Fox Nation, streamovací službě provozované Fox News).

* * *

Pokud jde o údajné zločiny proti lidskosti, vraždění civilistů ruskými vojáky atp. nejen v Buči, pak je na místě mít velké pochybnosti o takovýchto tvrzeních. To, co jsem již poznal nejen z předchozích studií, ale především z posledních více, než dvou let studování mnoha publikací a dokumentů o Spojených státech, je víc než zřejmé, že **dopouštění se válečných zločinů proti lidskosti a s tím spojených mnoha lží, je typické právě pro Spojené státy a agrese paktu NATO**. Jako příklad následně připomenou fakta z agrese USA a NATO proti Jugoslávii (*viz IV. část tohoto textu*).

Již nyní, spíše pro zajímavost, upozorňuji na uniklé video z okruhu **prezidenta Zelenského, ve věci válečných zločinů v Buči**. Ze záznamu: **„Pokud střílíte, střílejte v noci, takže nikdo nebude mít podezření, jak to bylo v Buči?!“** - Otázka důstojníka: **„A co když nás uvidí? Co je v plánu?“** - Zelenskyj: **„Je nám to jedno!“**

To jsou slova **válečného zločince Zelenského!**

(*viz VID - etfvéd_279065517_3197657163814042_2387136753036534411_n.mp4*)

* * *

Ještě pár slov k Ukrajině

Podle, v podstatě válekychtivé vlády premiéra P. Fialy, který ve svém nejen „eurohujerství“, ale zejména „usahujerství“, „hujerství“ k „velkému bratrovi“ – Spojeným státům, se přihlásil k tomu, že **i my jsme – řečeno jím – zcela nepravdivě a falešně společně s nimi, ve válce s Ruskem, prý ve válce za „demokracii“ a „svobodu“**.

Je tomu opravdu tak? **Válku prý zastavíme jen tím, že ji za každou cenu „vyhrajeme“**, přesněji řečeno „vyhraje“ ji, námi vyzbrojená, a nakonec zdecimovaná Ukrajina, pod **vůdcovstvím prezidenta Zelenského**, sloužícího zájmům USA, spřaženého s nacisty v ozbrojených a bezpečnostních složkách státu.

Pokud jde o **Rusko a Ukrajinu**, kdy **obě země jsou považovány za oligarchické**, kde vládou nejbohatší oligarchové, pak je třeba si uvědomit, že **to takto všeobecně nelze říci**. Existuje zde totiž, mezi těmito zeměmi, jeden **podstatný rozdíl**. Od nástupu Putina k moci **určuje v Moskvě politika to, kteří oligarchové budou moci dělat své obchody, zatím co na Ukrajině nadále určují oligarchové, kdo smí v Kyjevě dělat politiku**. Dokud Gorbačov, a po něm opilý Jelcin, dovolovali Spojeným státům naplno rozvíjet v Rusku svůj byznys, všechno bylo v pořádku.

Poté, když **Putin zarazil výprodej ruského bohatství a strčil oligarchu Chodorovského** (prý „demokrata“) **do vězení, neboť ten chtěl prodat své nakradené ropné impérium Big Oil Spojeným státům**, a přitom se chystal aktivně vstoupit do politiky, tak **začala být kremelská politika pro zahraničí problémem**. (*Bröckers Mathias, Schreyer Paul, MY JSME TI DOBRŮ. Názo-ry toho, kdo se snaží chápat Putina aneb jak námi média manipulují, Nakladatelství Jaro s.r.o., Praha 2014, s. 16*)

Tento mladý oligarcha, údajně prý **svévolně odsouzená Putinova oběť** (za podvody a krácení daní), **byl fakticky připravován, jako náhradník za Putina**. Nyní se náhle opět vynořuje tento ambiciózní a ctižádostivý oligarcha, stejně jako dřív obtížený miliardami, po amnestii, kterou mu Putin udělil v roce 2013, jako provokatér v ukrajinské krizi a potenciální nový ruský prezident. (*Bittner Wolfgang, Dobyť Evropy Amerikou, Nakladatelství Jaro, Praha 2014, s. 46*)

Není tedy náhoda, že se tento, dnes do- nedávna odsouzený a vězněný „disident“, jeden ze symbolů „rozkradení“ a ožebračení Ruska, stal miláčkem opozice, sloužící západnímu světu na čele se Spojenými státy, trvale prahnoucími po udržení své „světovlády“. Náhodná skutečnost je, že se **s Chodorovským** v prozápadních kruzích Ruska **počítá po pádu Putina**. Podle něj, jak to oznámil na utajované konferenci ve Vilniusu: „Vládce Kremlu už podle něj nevydrží u moci dlouho. Rusko by mělo být přerozděleno do jednotlivých regionů a exekutivní pravomoci by měly náležet federálnímu parlamentu, cituje disidenta litetský server lrt.lt. ...Pouze pokud bude Rusko reorganizováno na regiony, ztratí imperiální záměry,“ uvedl prý Chodorkovskij. (*Chodorkovskij nastínil, jak rozbít ruské impérium, Novinky 27. 5. 2022*)

* * * * *

II. Ukrajina se již před válkou stala de facto členem NATO, nikoli de iure!

Celkový vývoj ve válce Ruska na Ukrajině jen potvrzuje mnou prezentované předchozí názory a stanoviska v publikovaném textu *Válka Ruska na Ukrajině (Příprava USA a NATO na agresi proti Rusku z cyklu »Nádherná Amerika«, č. 11)*. Kdy jsem vycházel z celé řady faktů, prezentovaných ne jakými „kremelskými“, ale západními a zde i americkými a to realisticky, neslužebně a odvážně orientovanými publicisty, předními mysliteli, pedagogy, a dokonce i politiky.

Tak např. mnou dříve vzpomenutý profesor politikologie **John J. Mearsheimer**, varo-

val již před sedmi lety (v roce 2015) o angažmá USA na Ukrajině. **Za viníka dnešní situace označuje Západ, který z Ukrajiny dělal člena NATO, i když oficiálně členem nebyla. USA prý budou „bojovat do posledního Ukrajince“, a pokud by Rusové začali prohrávat, tak dle profesora Mearsheimera vytáhnou větší zbraně a Ukrajinu zničí. „Pokud by Ukrajinci byli chytří, tak by se od USA distancovali,“ míní. Připomenul, jak USA reagovaly na Kubu a Japonsko.**

Toto tvrzení předního amerického vědce a pedagoga, může být dle naší vládní, oficiální (v podstatě falešné) propagandy označeno za těžkou dezinformaci tak, jako celá řada dalších, se kterými pracuji. Ale pokračujeme s dalšími názory profesora Mearsheimera. Ten dále upozornil, že **kvůli tomuto konfliktu se USA nebudou moci soustředit na Čínu, naopak do jejího náručí to přivede Rusko a východní Evropa bude výhledově nestabilní region.**

„Myslím, že Západ nese hlavní díl zodpovědnosti za to, co se dnes děje,“ řekl politolog, tedy svůj názor nezměnil a opakoval své předchozí teze o snaze oddělit Ukrajinu od Ruska. (*Odporovali USA, tohle jsme jim provedli. Ukrajina v nových souvislostech, Parlamentní listy, 23. 03. 2022*)

„Na Západě, hlavně ve Washingtonu se říká, že Rusko se nemělo čeho obávat, pokud by Ukrajina vstoupila do NATO, a protože NATO nedělalo nic ve věci integrace Ukrajiny do aliance. **De iure je to naprosto správně. Ale de facto je to špatně. Ozbrojovatelé jsme Ukrajince** a byl to prezident Trump, který je v roce 2017 pod tlakem začal vyzbrojovat. Takže jsme je vyzbrojovali, trénovali a diplomaticky se s nimi sblížovali. **A to Rusy vystrašilo**. Zvláště na **jaře minulého roku, když ukrajinské síly použily na ruské síly drony**. A také, když **Britové poslali do Černého moře torpédoborce**. A **v listopadu, když jsme s bombardéry přelétali 13 mil od ruského pobřeží**. Takže všechny tyto události v kombinaci s tím, že se Ukrajina stávala de facto členem NATO, dotlačilo Rusy k tomu, co Sergej Lavrov nazval **bod varu**,” řekl profesor John J. Mearsheimer.

A dodal: „Proto říkám, že v **roce 2021 Rusové pochopili, že z Ukrajiny děláme de facto člena NATO**.“ Co to znamená? **USA budou podporovat Ukrajinu v odporu proti Rusku. „Nebudeme za ně bojovat, budeme bojovat do posledního Ukrajince. My bojovat nebudeme**, v tomto ohledu jsou na to sami,“ poznamenal.

„Ale dodáme jim zbraně, budeme je cvičit, a doufat, že se udrží a vyřídí si to s Rusy. Nikdo nedoufá, že Rusy porazí, ale možná bude pat,“ pokračoval v popisu **americké strategie**. (*Tamtéž*)

Co udělají Rusové? Na Západě si někteří myslí, že když budou Ukrajinci klást dostatečný odpor, tak Rusové to zabalí a Putin uzná, že se jednalo o špatné rozhodnutí. Či dokonce že bude v Moskvě převrat a na vrchol se dostanou ti, kdo uzavrou nějakou dohodu, popisoval Mearsheimer a dodal, že chování velmocí studoval velice dlouho a takto nefungují, zejména tak nefunguje Rusko, pro které by porážka teď byla horší, než vstup Ukrajiny do NATO.

„Rusové Ukrajince zdrť. Vytáhnou velké zbraně. Města jako Kyjev a další promění v sutiny. Udělají z nich Fallúdu, Mosul, Grozny,“ předpověděl politolog a **dodad, že když USA ve druhé světové válce hrozilo, že budou muset dobývat japonskou pevninu, tak spálily japonská města na popel**. Aktivace jaderných sil je pak dle Mearsheimera signál toho, jak vážně Rusové tuto válku berou. **„Pokud bychom začali vyhrávat a Rusové prohrávat, tak to znamená, že ženeme nukleární velmoc, která považuje tento konflikt za životně důležitou otázku, do kouta,“** pravil s tím, že taková situace je „opravdu nebezpečná“. **Rusové podle něho vyhrají, protože pro ně se jedná o otázku života a smrti, zatímco USA Ukrajina tolik nezajímá.**

Kdo prohraje? Dle Mearsheimera Amerika tolik neutrpí, pokud bude Ukrajina poražena, ale **Ukrajinci nepochybně.**

„Tlačili jsme tvrdě na Ukrajinu, aby se chtěla stát členem NATO, a tlačili jsme i na

to, **aby se stali členy NATO. Tlačili jsme, aby se z nich stala západní výspa na ruských hranicích. Bez ohledu na to, že Rusové dávali najevo, že to je pro ně nepřijatelné,“** popisoval a dodal, že Západ ruského medvěda dloubl do oka a medvěd nepřekvapivě vrací úder.

„Ten medvěd roztrhá Ukrajinu na kusy, právě to dělá. Kdo za to nese odpovědnost? Rusové? Nemyslím si. Není pochyb, že špinavou práci dělají Rusové, to nechci zlehčovat, ale otázka zní, co Rusy přimělo toto udělat? A podle mého názoru je odpověď jednoduchá. Spojené státy americké,“ pravil.

* * * * *

III. Válka na Ukrajině je zástupnou válkou mezi NATO a Ruskem

a) **Nacifikace Ukrajiny se stala „školou“ obrozeného nacismu v Evropě**

Na bázi konkrétních faktů, výše uvedené názory zcela jednoznačně potvrzuje dokument Italské Prvé televize a německé ZDF:

„Plán pro vojenskotechnickou spolupráci NATO – Ukrajina, který je podepsán v prosinci 2015, **plnohodnotně integruje ozbrojené síly a zbrojní průmysl Kyjeva do Aliance**, pod vedením USA. **Chybí pouze formální vstup Ukrajiny do NATO**. Za tímto účelem prezident Porošenko už oznámil referendum s tím, že zatím není známé datum konání. A také již oznámil jasné vítězství hlasů »Ano« pro vstup, a to na základě již uskutečněného průzkumu. Ze své strany zároveň NATO ubezpečuje, že Ukrajina, jeden z nejsolidnějších partnerů aliance, je pevně odhodlána dosáhnout demokracie a zákonnosti. Fakta mluví sama za sebe.“

(*Dokument Italské Prvé a německé ZDF. Ukrajina „školou“ obrozeného nacismu v Evropě; /videozáznam 0:00 – 1:03/ - https://www.facebook.com/MatPave/videos/994999331442942/?sfnsn=scwspmo*)

Ukrajina Porošenka – oligarchy, který se obohatil rabováním státního majetku, **kterého Zelenskyj chválí za moudré vedení**, v prosinci (2015) dekretem **uzákonil zákaz komunistické strany Ukrajiny**. Obviňuje jí z podněcování etnické nenávislosti a porušování lidských práv a svobod. /1:31/ Zákonem jsou **zakázány komunistické symboly**. Například **zpívání internacionálu znamená trest v podobě pěti až deseti let odnětí svobody**. Jedná se o závažný akt perzekucí, podobným těm, které značily nástup nacismu v Itálii a v Německu. Ústředí komunistické strany je zničeno. Vedoucí představitelé zlikvidováni.

Novináři mučení a zavraždění. Aktivisté upálení zaživa v Domě **odborů v Oděse**. /2:48/ Neozbrojení **civilisté masakrováni v Mariopolu**, bombardování bílým fosforem ve Slavjansku, Lugansku a Doněcku. /3:10/

V Kyjevě na **Majdanu** šlo o skutečný puč v režii USA, NATO se strategickým cílem vyprovokovat v Evropě novou studenou válku. **Zasáhnout tak a izolovat Rusko a zároveň posílit vliv a vojenskou přítomnost USA v Evropě.** /3:28/

Která útočná síla byla použita v puči na Majdanu a v následných akcích? Speciálně **vyškolené a vyzbrojené neonacistické skupiny**, jak o tom svědčí fotografie militantů UNO UNCO, vyškolených již v roce 2006 v Estonsku. **Nacistické formace** tak byly začleněny do **Národní gardy**, kterou **trénovaly stovky amerických instruktorů** ze 173. výsadkové divize převedených z města Vinceze na Ukrajinu, spolu s dalšími z NATO. /4:20/ **Ukrajina Kyjeva (aktérů převratu – Z. K.) se tak stala školou obrozeného nacismu v srdci Evropy, včetně Itálie a USA**. Jsou rekrutováni především **Pravým sektorem a praporem AZOV**, jehož nacistický odkaz, otisk je zastoupen v odznaku, který **kopíruje znak SS Das Reich**. (*Tamtéž 4:45*)

AZOV je to ten pluk, který v nynější válce postupně učinil z města **Mariopol svou pevnost, kryt „lidskými štíty“** jeho obyvatel. Ano, lidskými štíty! Jako své poslední útočiště obsadil zdejší železářny a ocelárny Azovstal. **Nacističtí bojovníci**

praporu AZOV se nechťeli a zřejmě ani nesměli, s vědomím prezidenta Zelenského, vlastně vzdát. Nakonec se to stalo nevyhnutelným. 20. května byli Zelenským vyzváni, aby se „vítězně“ vzdali. (Zprávy ČT 24, *Válka na Ukrajině*).

„Vítězně“ proto, že zde vázali mnoho ruských sil, a to bylo nakonec, prý to hlavní.

b) Nejde o nově vzniklé nacistické skupiny, jsou to následovníci nacistů z druhé světové války

Válečná zpravodajka Lara Logan, šokovala v přímém přenosu. (Viz Extra video: #mluveneslovo22x1; <https://www.youtube.com/watch?v=ZX-YzDrG30c>)

Komentátor: „Daily Mail přinesl velmi zajímavou zprávu, která říká, že Vladimíru Putinovi v podstatě dochází stříelivo a že mu možná zbývá týden a půl, maximálně dva týdny. Přichází o válečná letadla, tanky a všechno ostatní... Evidentně způsobil spoustu zkázy..., ale nedopadlo to tak, jak Vladimír Putin očekával.“

Novinářka USA Lara Logan: „Ani na vteřinu tomu nevěřím. A budu k vám upřímná. Opravdu si myslím, že je tu spousta dezinformací. S něčím takovým jsme se nesetkali. Chci říci, že již přes 30 let informuji o válkách a nikdy jsem neviděla lidi s nehty nalakovanými ukrajinskou vlajkou. Chci říci, že jsme zahrnutí do škatulky, kdy buď musíme nenávidět Vladimíra Putina, věřit všemu zlému, co se o něm říká a milovat Ukrajinu. A neexistuje nic mezi tím... Takže Vladimír Putin přesně věděl, o co jde, když šel na Ukrajinu. /1:24/

Ruská armáda není dokonalá... Ale Rusko nemá potíže s tím, co dělalo od samého počátku. Bylo to velmi strategické. Nešli přímo na Kyjev. Šli do těch laboratoří na výrobu biologických zbraní, které jsou rozestry po celé zemi. Některé z nich postavili v době trvání SSSR. Takže vědí, kde jsou... od dob Sovětského svazu, protože v rámci programu snižování obranných hrozeb, jsme tam po pádu Sovětského svazu vstoupili a údajně jsme je změnili z laboratoří chemických zbraní na laboratoře veřejného zdraví. Ačkoli víte, že v těchto dnech je těžké věřit čemukoli, co nám naši představitelé říkají, lhali o Covidu, lhali o spolčení s Ruskem, lhali o procesu s Majdanem na Ukrajině. Na Ukrajině se děje mnohem víc, o čem nikdo nemluví... Vidíte ten Prapor AZOV, který je financován USA a NATO. Je to nepoctivost. Vždyť na internetu najdete jejich fotky, jak drží rodnou vlajku, zároveň s hákovým křížem. /2:42/

Jejich vlastní znak obsahuje černé okultní slunce, které bylo nacistickým znakem SS, obsahuje také bokorys a blesk – znak SS. Chci říci, že znak okultního slunce je na uniformách celé armády Ukrajiny. /2:55/ Ten černý znak okultismu můžete vidět na neprůstřelných vestách, dokonce i na vojákových, které se před světem proměňují jako takový příklad ukrajinské nezávislosti ducha a ušlechtilosti. I oni mají na sobě černé slunce okultismu. /3:09/

A víte, Bílý dům chce, abyste věřili, že je to jen malý počet vojáků. Není to pravda. Prapor Azov vraždil na východní Ukrajině. /3:22/ Ano nechceme si to připustit. To byl důvod, proč Krym hlasoval pro nezávislost. Proto chtěli být s Ruskem, protože my v médiích, západních médiích a na Západě nechceme přiznat realitu toho co se děje. Západní Ukrajina reprezentovala nacisty. Bylo tam velitelství nacistických SS. CIA pod velením Allana Dullese vlastně poskytla ukrajinským nacistům imunitu před stíháním u Norimberského procesu. Existuje tedy dlouhá historie financování a vyzbrojování nacistů na Ukrajině Spojenými Státy a našimi zpravodajskými službami. Nejde o žádné nově vzniklé nacistické skupiny. Jsou to skutečně následovníci nacistů z druhé světové války, kteří pokud se vrátíte k Norimberskému procesu, řekli, že jejich plán je na tisíc let.

Tak se nemusíte opravdu divit, když se na to podíváte, když víte, že CIA financovala »barevnou revoluci« na Ukrajině v roce 2013 a 2014, že vybírali ukrajinské vůdce, poslechnout si uniklý rozhovor Victorie

Nulandové, kde spolu s americkým velvyslancem rozhodují o tom, kdo bude vládnout na Ukrajině. /4:33/ Chci říct, že je tu tolik vměšování, kolik si jen kdokoli dokáže představit a pak se dostanete k Hunteru Bidenovi, Nancy Pelosiové, Johnu Kerryemu a Mittu Romneymu a všem jejich dětem, které tam jsou zaměstnány a vydělávají miliony od Ukrajinců.“

Komentátor: „Ano je to tak, ukazuje to skutečnou krizi důvěryhodnosti našich vedoucích představitelů...“ /4:52/

Komentátorka: „... Když se na to podíváte, můžete si myslet, že je to politické divadlo. Na začátku jste velmi dobře poznamenala, že si myslíte, že to má Putin pod kontrolou. A já bych vlastně chtěla přehrát něco, co řekla Jen Psakiová (mluvčí prezidenta USA), protože se zdá, že Bílý dům vlastně tento názor potvrzuje. No konečná hra je otázkou pro prezidenta Putina. Zcela jsme rozdrtili jeho ekonomiku. Poskytli jsme Ukrajincům vojenskou pomoc a humanitární pomoc, což jim umožňuje bránit se mnohem déle, než ruské vedení předpokládalo. A opět, musí si určit, jak bude vypadat jeho další cesta. Děkuji všem.“ /5:03 – 5:40/

Potud velmi zajímavé informace a zajímavá, seriózní hodnocení americké novinářky, válečné zpravodajky z USA, k válečnému konfliktu na Ukrajině. Který je tak zásadně odlišně, až zmateně interpretován!

* * * * *

IV. Kdo především od roku 1945 páchal a neprestal páchat, válečné zločiny?

Tato otázka je předmětem i série mých textů pod názvem »Nádherná Amerika« (Jiná, zakryvaná a zahávaná tvář USA), kde se věnuji především těm podstatnějším a významnějším historickým událostem, bytostně spjatým s agresivní politikou USA. A ona otázka těmito texty výrazně prostupuje. Čtenářům Dialogu je to známo.

Zde úvodem proto uvedu pár vět z článku publikovaného na Slovensku. „Od roku 1945 zabily Spojené státy od 20 do 30 milionů lidí,“ jehož autorem je Manlio Dinucci. A uvedené údaje v zásadě odpovídají skutečnosti. Jsou výsledkem globálního výzkumu, o kterém informuje prof. Michel Chossudovsky, ředitel pro výzkum globalizace, kam patří i zjištění množství zabitých v nepřetržité sérii válek, převratů a dalších podvratných operací provedených od roku 1945 Spojenými státy americkými.

(https://noveslovo.sk/c/Od_roku_1945_zabili_USA_od_20_do_30_milionov_ludi)

Vzhledem k intenzivní a nepřetržitě protiruské a zároveň jednostranně prokrajinské propagandě (mj. mlčí se o osmi letech války, barbarského bombardování a vraždění civilního obyvatelstva Luhanska a Doněcka, kyjevskou, pronacistickou vládou), kdy se neustále mluví a píše o nespočetných válečných zločinech Rusů, prý barbarů, na rozdíl od našeho „svobodného“, „demokratického“ a „civilizovaného“ světa, k němuž přeci od roku 2014 patří i Ukrajina (západní)!

Proto v této souvislosti, na základě faktů, připomenutí z mnoha, jen jednu skutečně barbarskou agresi onoho „civilizovaného světa“ - USA a EU - NATO proti evropské, civilizované zemi - Jugoslávii.

Agrese USA a NATO proti Jugoslávii

a) SREBRENICA červenec 1995

Srebrenica je město, jež bylo osídlené převážně muslimským obyvatelstvem. Rada bezpečnosti OSN prohlásila obě východobosenské, muslimské enklávy – Goradže a Zepu – za ochranné zóny OSN. Srbské jednotky ochrannou zónu obléhaly. Poté, co letouny NATO v květnu 1995 bombardovaly Srby, došlo k dalšímu vyhoštění napětí. Z hlediska Srbů to bylo NATO, jež vystupňovalo boje, a oni nyní odpověděli odvetným úderem. Dne 5. července zaútočilo na Srebrenici 12 tisíc srbských vojáků. Jak mohlo zde působících 200 „modrých příleb“ tuto vojenskou sílu udržet v šachu.

Srbové prý ze Srebrenice vyhnali víc než 40 000 muslimů. Přitom v ochranné zóně OSN prý několik tisíc muslimů povraždili. Podle tribunálu OSN, mělo jít (ovšem bez doložení údajů!) o 7 až 8 tisíc bosenských muslimů. Spojeným státům, které za těmito nepodloženými údaji stály, šlo především o to zdiskreditovat Srby. Přitom toto ničím nepodložené číslo, bylo opravdu příliš vysoké.

Je možné říci, že během války v Bosně zemřelo celkem něco kolem sto tisíc lidí, vojáků i civilistů, avšak ze všech národnostních skupin, tj. muslimů, Chorvatů a Srbů. Není pochyb, že Srbové během války páchali v Bosně těžké zločiny. Rovněž Chorvaté a bojovníci muslimské armády postupovali v Bosně bezohledně. Vraždily ženy, děti a starce. Zločiny muslimů a Chorvatů, spáchané na Srbech, byly však v médiích států NATO, jak jinak, než „svobodně“ a „demokraticky“, sotva jen zmíněny. Protože muslimský prezident Bosny Alija Izetbegović se těšil podpoře amerického prezidenta Billa Clintona, a státy NATO tudíž stály na straně muslimů.

V době druhé světové války spolupracoval Alija Izetbegović s německými nacisty a s chorvatskou fašistickou Ustašou, která se podílela na vyhlazování Židů, pravoslavných Srbů a komunistů v Jugoslávii ve jménu Waffen-SS H. Himmlera. Izetbegović se přidal k organizaci Mladí Muslimové v Sarajevu v březnu 1943, kde údajně verboval mladé Muslimy pro divizi SS Handschar, ve spolupráci s ABWEREM a GESTAPEM. Po válce v roce 1946 byl zatčen a odsouzen za své aktivity na 3 roky vězení. (Engdaahl F. William, *Islámský terorismus v službách CIA – USA, TORDEN s. 121-122*) Byl to bytostně potřebný člověk pro politiku prezidenta USA B. Clintona. „Amerika je prostě Amerika,“ agresivní impérium, skutečná Říše zla, potřebuje k prosazení svých zájmů i fašisty, tak jako nacisty na Ukrajině. Např. prezident Ukrajiny Zelenskij si oblíbil batalion AZOV (jenž se hlásí k tradicím fašistických hrdlořežů SS), který prošel školením i výcvikem speciálních jednotek USA.

Příběh Srebrenice byl tak vylíčen jen z poloviny. To, že na podzim roku 1992 bylo v obcích Srebrenica a Bratunac zmasakrováno 1 200 až 1 500 srbských civilistů a vypáleno 50 srbských vesnic, bylo – jak jinak než – zamlčeno. Přitom se ukázalo, že za tyto činy nese odpovědnost, Naser Orič – bosenskomuslimský generál a velitel Srebrenice. (Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN ..., s. 164)

Podle jiných, dle mne věrohodnějších údajů, bosenští muslimští džihádisté během svých teroristických útoků od léta 1992 do začátku roku 1993 zničili padesát pět z padesáti devíti srbských vesnic v širší samosprávné oblasti Srebrenica, což vedlo k smrti 550 vesničanů. Podle srbských zdrojů překročil v regionu Srebrenica počet srbských obětí muslimského džihádu číslo 3 000. Jak je výše uvedeno, těmito džihádistům, velel Naser Orič. Francouzský generál, velitel jednotek OSN UNPROFOR Philippe Morillon, před Mezinárodním tribunálem v Haagu na adresu Oriče uvedl: „Naser Orič se angažoval v útocích po dobu pravoslavných svátků a zničil vesnice a masakroval všechny obyvatele... Byly to příšerné masakry spáchané v okolních vřeničích jednotkami Nasera Oriča... Byl to válečný diktátor, který terorem vládl obyvatelstvu na svém území.“ (Engdaahl F. William, *ISLÁMSKÝ TERORIZMUS v SLUŽBÁCH CIA – USA, Torden s.r.o. 2016, s. 128-129*)

Když Bill Clinton v lednu 1993, jakož to nový prezident, vstoupil do Bílého domu, byla americká podpora bosenských muslimů, ještě vystupňována. Jeho administrativa byla skrzskrz promuslimsky a protisrbsky orientovaná. A tak byla „super elitou“ USA a jejich obrovským štábem přísluhovačů v USA i v EU, zejména členských států NATO, pravda všeobecně, mírně řečeno, překrucována.

Konkrétněji řečeno, proto také v září 1993 dokonce sám Izetbegović tvrdil, že

mu prý prezident Clinton navrhl, aby pustil Srby do Srebrenice, aby tam povraždili pět tisíc Muslimů, a že by pak USA šly do války proti Srbům. Toto potvrdil i bývalý šéf policie v Srebrenici Hakija Meholic v sarajevském časopise DANI: Hasan Hadžić: „Pět tisíc muslimských hlav za vojenskou intervenci!“ (22. června 1998). To byl „humánní“ požadavek prezidenta špičkové, prý „demokratické“ supervelmoci, onoho údajně „svobodného světa“! Jak tento pojem u nás znovuoživil prý politolog, bezmezný služebník impéria Spojených států, premiér P. Fiala.

Když tato akce nevyšla, pokusila se o to později Madeleine Albrightová, zvaná kritiky války „Řeznice z Balkánu“ (v té době velvyslankyně USA v OSN, poté ministryně zahraničí USA, velká přítelkyně V. Havla, ideově mu tak velice blízká! Oba byli vyznavači „humanitárního bombardování“), když v srpnu 1995 mluvila o snímcích z amerických špiónážních letadel nad oblastí Srebrenice, kde se měly stát údajné masakry zajatých Muslimů. Albrightová přitom nikdy nedovolila (pěkně „demokraticky“, po americku!), aby snímky byly zapůjčeny k podrobnějšímu prověření. Jsou dosud v trezoru. To jen ona a její spolupracovníci tvrdili, že tam jsou „vidět“ ty masakry! (viz Rajko Doleček – Zajímavá /otřesná/ fakta o událostech v Srebrenici, Wikipedie) Není se čemu divit, vždyť VELKÉ LŽI patří k významným a zásadním argumentům, když chtějí Spojené státy uskutečnit jakoukoli agresivní akci – válku, nebo zavraždění, či násilné sesazení, pro ně nepohodlné, vůdčí, jim neúslužné osobnosti stojící na čele legálně zvolené vlády cizí země, nebo násilné svržení celé vlády, aby mohli dosadit jím oddaný diktátorský, teroristický režim (př. Allende, Mosadek, Lumumba, Sukarno, kdy s jeho likvidací došlo pod asistencí CIA k indonéskému masakru, a bylo zavražděno 500 tisíc až jeden milion lidí, kteří byli považováni nebo označeni za komunisty, nemluví o mnoha pokusech o zavraždění Fidela Castra).

Podle Albrightové prý: „Asi 10 tisíc civilistů ze Srebrenice a okolo tří tisíc ze Zepu je nezvěstných... Někteří z nich se dobře ukryli, jiní jsou snad v zajetí. Někteří jsou však jistě mrtví... Tito lidé byli na rozkaz bosenských Srbů systematicky popravováni... máme o tom údaje od naší tajné služby.“ (Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN ..., s. 165)

Rezoluce navržená USA, byla tak bez předložení jakýchkoli důkazů, neboť Albrightová, jak jsem již uvedl, rezolutně odmítla uvedené, údajné snímky předložit, všemi 15 členy RB OSN přijata. Ano Spojené státy i podvodem a lží, nakonec, téměř vždy, dokáží prosadit své zájmy a záměry. Tak i rozsudky Mezinárodního trestního soudu pro bývalou Jugoslávii, kterými byli jako pachatelé zločinů, potrestáni především Srbové, ukazují, že dějiny vždycky píší, ač zvrácení, vítězové. Zákulisní, zcela zřejmá negativní role B. Clintona a Spojených států ve válce v Jugoslávii zde byla zcela a bezostyšně zamlčena. (Tamtéž, s. 165-166)

Bezohledné agresivní impérium, stojící na čele NATO, tedy též agresivní vojenská aliance, i zde jasně prokázaly ignorování charty OSN, mezinárodního práva, kterým se tak často, když se jim to hodí, jako dnes pokud jde o válku Ruska na Ukrajině, jako falešní hráči, ohánějí. Přitom za rozpad a občanskou válku v Jugoslávii nesly a nesou plnou odpovědnost, ačkoli ji nikdo, ani veřejné mínění, tzv. demokratická média a vlády těchto zemí, zvláště EU, od rána do noci, po týdny a měsíce nevyžaduje!

b) Údajný masakr v RAČAKU leden 1999
V noci z 15. na 16. ledna 1999 bylo ve vesnici Račak v srbské provincii Kosovo zavražděno 45 lidí. Americký diplomat William Walker, člen kosovské mise OBSE (známý již tím, že v 80. letech jako velvyslanec USA v Salvadoru, tam podvodně utulal masakr civilistů), obratem, bez důkazů obvinil Srby z provádění etnických čistek

a hovořil o „masakru“ nevinných civilistů, bezdůvodně popravených Srby. **Jenže nešlo o civilisty, ale mrtvé bojovníky UCK (teroristické „Kosovské osvobozené armády“ – následných spojenců USA, jimi podporovaných).** Tento diplomat kolem sebe shromáždil asi 30 novinářů, kteří bez jakéhokoli prověření jeho tvrzení, nekriticky převzali tak, jako OBSE a OSN, tuto lživou verzi rovněž přijali. **Následujícího dne NATO zahájilo jednání mimořádného zasedání této organizace a bylo rozhodnuto o válce v Kosovu.**

Lži o masakru z Račaku tak, jako mnoho předchozích i následných velkých lží z „dílny USA“ (CIA, Pentagonu, z diplomatických i novinářských kruhů), posloužily jako spouštěč agrese USA a NATO v Kosovu! Tím, že Spojené státy svou tajnou podporu UCK zaretušovaly a prezentovaly mrtvé bojovníky UCK (dříve, do války v Kosovu registrované v USA jako teroristická organizace), jako zmasakrované civilisty, **vytvořily účinnou válečnou lež, kterou byla veřejnost v Evropě i USA oklamána. (Tamtéž, s. 170-171)**

Tak bylo 24. března 1999 letouny NATO zahájeno „humanitární bombardování“ srbského Kosova. Tento útok NATO na Kosovo byl proveden bez souhlasu OSN a šlo tedy o nezákonnou útočnou válku, o agresi. Ta probíhala pod velením USA za účasti různých západoevropských „demokracií“. **Ze států „mírumilovného“ paktu NATO to bylo Německo, Velká Británie, Francie, Dánsko, Norsko, Itálie, Nizozemsko, Belgie, Portugalsko, Turecko a Španělsko. (Tamtéž, s. 172)** A bylo to vše perfektní, „demokratické“ a „humánní“. Jakoby „dobro, láska a pravda konečně vítězily nad zlem, lží a nenávistí“. Ale tak tomu naprosto, absolutně nebylo! Bylo tomu přesně naopak! **Lež, nenávist a porobování si jiných států a národů, o to pseudodemokratům a válečným zločincům z řad NATO, šlo!**

A jaké všelidské, humánní, tedy i „humanitární“ plody to přineslo? **„Bombardování NATO trvalo 78 dní a nocí. Letouny NATO bombardovaly také civilní cíle, mimo jiné vodárny, mosty, zdymadla, elektrárny, nádraží a nemocnice. Celkový počet obětí bombardování Srbska byl odhadnut na 3 500 mrtvých.** NATO používala tříštivé bomby, tak i spornou municí s uranovým jádrem, která může způsobit rakovinu. Podle srbských údajů, zveřejněných po válce, zemřelo prý takto na rakovinu 10 tisíc lidí.“ (Tamtéž, s. 175-176)

Ještě několik faktů. Zpráva Amerického výboru pro utečence informovala o „útočích Kosovské osvobozené armády (UCK), zaměřených na úsilí „vyčistit“ Ko-

sovo od jeho etnického srbského obyvatelstva. Úřad vysokého komisaře OSN pro utečence odhlasoval, že **55 tisíc utečenců, povětšinou kosovských Srbů, uteklo ze svých domovů v Kosově** do Černé Hory a centrálního Srbska. Severoatlantická rada NATO uvedla, že **UCK byla „hlavním iniciátorem násilí“** a že „začala tím, co vypadá jako promyšlená provokační kampaň“.

V roce 1998 vystupňovala UCK své útoky na bělehradské, srbské vládní úředníky v Kosově. V té době měla UCK sotva 500 vycvičených bojovníků. Poté co USA, Německo a Velká Británie poslaly zasilky zbraní a poskytly UCK výcvik, vybudovali z UCK hlavní gerilovou armádu, která měla na vrcholu své slávy víc jak 30 tisíc členů. **Německá zpravodajská služba, v koordinaci s Washingtonem, hrála hlavní úlohu při přetvoření UCK na bojovou sílu.** Tak byla civilní i vojenská zpravodajská služba zapojená do výcviku a vybavení rebelů s cílem posilnit německý vliv v oblasti Balkánu. (Engdahl F. William, IISLÁMSKÝ TERO-RIZMUS v SLUŽBÁCH CIA – USA, Torden s.r.o. 2016, s. 141)

Na místě je ještě připomenout jednu „pozitivní“ činnost našich „svobodomyšlných“ a „demokratických“ přátel: **„Od roku 1992 do roku 1995 dopravil Pentagon letcky tisíce mudžahedinů al-Káidy ze Střední Asie do bývalé Jugoslávie, aby bojovali proti Srbům bok po boku s bosenskými Muslimy. Mudžahidy byli podle zpravodajských zdrojů „doprovázeni americkými armádními silami pro speciální operace vybavenými technologicky vyspělým komunikačním zařízením.“... „Bin Ládinovi žoldáci byli Pentagonem použiti jako úderné jednotky na koordinaci a podporu muslimských ofenzív v Čečensku a později v Bosně.“ (Tamtéž, str. 181)**

Tak to funguje ve „svodném“ a „civilizovaném“ světě. A to je katastrofa.

Závěrem

1) Dnes je již jasné, kdo měl a má zájem na válce proti Rusku na Ukrajině. Koho ve skutečnosti, přes gejíry frázi o solidaritě a nezištné pomoci ukrajinskému lidu, tento lid zároveň bezohledně, doslova hecuje, nahání do války, do jejího pokračování až do úplného a nezpochybnitelného „vítězství“. Ať to stojí, co to stojí! **I statisíce ukrajinských životů!** K těmto válkychtivým politikům patří i **Fialova vláda České republiky,** neboť **„válka s Ruskem, je prý i naší válkou“** a nejdůležitější je, dodávat Ukrajině co nejvíce zbraní. S agresorem je třeba bojovat, ne jednat o míru, ale zvítě-

zit nad ním, porazit jej (zvláště jde-li o Rusko!). Tak to neustále prezentuje prezident Zelenskyj. Antirusismus, pod vlivem masivní, manipulativní propagandy, zapustil své kořeny nesoudnosti až do „šlechtěné“ nenávisti.

2) Není a nemůže být pochyb, že USA a země EU – pakt NATO, s touto válkou počítaly a připravovaly se na ni, vlastně ji iniciovaly. Dlouhodobě a arogantně odmítaly všechny snahy Putina o jednání, aby Rusko nebylo obkličováno zeměmi, jež se staly členy NATO s jejich vojenskými základnami. Tyto skutečnosti nabraly na intenzitě od Majdanského, teroristického převratu z počátku roku 2014 a zvláště pak od poloviny roku 2021, když byly všechny snahy o seriózní, reálné vyřešení otázky neutrality Ukrajiny, aby nebyla vyzbrojována Spojenými státy a nestala se členem NATO, vždy byly bezohledně smeteny ze stolu. Vrcholní politici USA a Ukrajiny **neudělali nic! Američané jen bezuzdně uvalovali další a další sankce proti Rusku.** Tak je zahnal do kouta, aby nemohlo dál ustupovat, najít jinou cestu, jiný způsob řešení dané kritické situace než formu, aktivní sebeobranu - „vojenské operace“.

Pak do toho razantně vstoupili, nejen dalším zostrováním tvrdých sankcí, ale již nezakrývanou, ale přímou, otevřenou vojenskou „pomocí“ Ukrajině. Jako by byla členem NATO. A to nejen působením jejich špičkových vojenských expertů v armádě Ukrajiny, bezostyšným dodáváním zbraní (tak jako i „vzorná“, totálně agilní ČR, pro niž miliardy na zbraně jsou, ale na pomoc občanům země ne!), včetně nejmodernějších, a to v co největším počtu, ať to stojí, co to stojí. Tak jako dobrovolníků, novodobých žoldáků, odkudkoliv. **Je třeba Rusko, když ne porazit, tak zcela oslabit a ochromit.** Půjde-li to, následně je „rozparcelovat“ a „vytunelovat“. **Rozkrást nejen jeho přírodní zdroje.** To je jedním z cílů vskutku „svobodomyšlných“, „demokratických“ a „civilizovaných“ států Západu!

3) Samozřejmě, každá válka je děsivá, stojí množství životů, dochází ke katastrofálním lidským i materiálním ztrátám. Je to ta nejhorší cesta řešení rozporů jak uvnitř společnosti, tak mezi státy a národy. Proto ještě pár slov o marxistickém (marxistickoleninském) pojetí charakteru a podstaty této války na Ukrajině. Válka je bezesporu produktem, důsledkem řady faktorů, kdy určující roli hrají konec konců ekonomické vztahy, ekonomické a politické zájmy společenských tříd. Proto je třeba zkoumat **jaké třídy, jaká politika určitých tříd, či dnes jejich nadnárodních seskupení, podporují tendence vyvolávající válečný konflikt.**

Před více než 30 lety byl vývoj evropských, socialistických států vržen zpět, do kapitalistické epochy, do kapitalismu monopolistického stádia vývoje, tedy imperialismu (dnes eufemisticky označovaného za globální kapitalismus). Proto je na bázi marxismu, bezesporu možné charakterizovat válku Ruska s USA a dalšími nejen imperialistickými mocnostmi Evropské unie a NATO (VB, Kanada), jako válku imperialistickou. A to zvláště a především zkoumáme-li politiku Spojených států, koordinovanou s Evropskou unií a ukrajinskou, Spojeným státům podřízenou, politickou, mírně řečeno nacionalistickou „elitou“. Jde jednoznačně o imperialistickou válku proti Rusku, jejímž „bitevním polem“ se stala zcela záměrně, cíleně UKRAJINA!

4) Pokud jde o Rusko, již jsem v předmluvě textu 11. části *Nádherná Amerika Válka Ruska na Ukrajině (Příprava USA a NATO na agresi proti Rusku), Dialog č. 361* uvedl, že **k podstatě kapitalismu patří války,** a tak se **zkapitalizované Rusko ocitlo v obkličení ekonomicky i vojensky mnohem silnějšími imperialistickými velmocemi,** jež proti němu začaly vést bezohlednou ekonomickou, politickou i ideologickou válku. Kdy se měla právě Ukrajina stát další vojenskou základnou NATO, bezprostřední hrozbou pro Rusko. To se proto rozhodlo uskutečnit „preventivní“, obrannou armádní operaci, válku. A za takové situace hodnotit Rusko jako nejnebezpečnějšího agresora, který ohrožuje nejen Evropu, ale celý svět, je naprosto falešné. **Tak je třeba se dívat i na demagogické, lživá slova prezidenta Zelenského** určená Poslanecké sněmovně a Senátu České republiky, který strašil české občany:

„Ruské tanky, které přepadávají město ukrajinského Donbasu, musí být zastaveny a spáleny. Aby už nikdy více nemohly dojet do Prahy, Ostravy, Brna ani do Plzně, Karlových Varů, ani do žádného města na našem světěadilu.“ (Seznam Zprávy, 15. 6. 2022)

Nestoudný výrok jakoby z jiné planety. Jak by se k nám dostaly, vždyť jsme součástí pevného valu, mezi zeměmi paktu NATO, který zasahuje, kde chce a jak chce.

Ať se to líbí či nikoliv, v podstatě z hlediska Ruska, jde sice z pohledu Charty OSN o nezákonnou „vojenskou operaci“, uplatněnou vůči Ukrajině, fakticky ovšem o „preventivní“ a obrannou válku.

Předchozí více než dvacetiletá jednání s USA a dalšími zeměmi NATO k ničemu nevedla, jen byla, zvláště v posledních letech jen cynismem a ohroublou arogancí „demokratického“ a „civilizovaného“ Západu.

Zdeněk Košťál

V době rozpadu Sovětského svazu měla Ukrajina vysoce rozvinuté průmyslové a zemědělské hospodářství. Na vzestupu byl těžký, potravinářský i lehký průmysl a zemědělství.

Na počátku své nezávislé existence, v roce 1992, byla na 17. místě na světě podle objemu hrubého domácího produktu (HDP) a měla nulový zahraniční dluh.

(Rusko následně splatilo ukrajinskou část dluhu Sovětského svazu, stejně jako za ostatní bývalé svazové republiky.)

Za 30 let nezávislosti ztratila Ukrajina prakticky vše (nakonec tak jako my), co měla v sovětském období, včetně vyspělého průmyslu a vědy.

Na počátku roku 2020 činil ukrajinský dluh více než 125 miliard dolarů a z hlediska HDP na obyvatele byla na posledním místě mezi evropskými zeměmi. Do roku 2021 měla také celoevropsky suverénně nejvyšší míru korupce. Dokonce vyšší než Česká republika, a to už je co říct.

Za posledních dvaadvacet let emigrovalo z Ukrajiny skoro 12 milionů Ukrajinců. *(V roce 2000 měla Ukrajina přes 52 milionů obyvatel.)*

Po více než dvaceti letech, těsně před ruskou intervencí, měla oficiálně necelých 40 milionů obyvatel.

Území Ukrajiny tedy opustilo více lidí, než činí počet obyvatel naší republiky. To znamená, že každý rok uteklo ze země, která na počátku své samostatnosti byla velice bohatá, s úžasným průmyslem, výrobou obřích nákladních letadel a největšími jadernými elektrárnami nejen v Evropě, přes půl milionu lidí!

Za koho, respektive pro koho tedy vlastně tak udatně bojuje ukrajinská armáda? Za Zelenského, jeho chlebodárce a jeho ambice stát se největším hulváttem Evropy? Nebo za „své“ oligarchy, kteří dokázali rozkrást

biliardový majetek původně bohatého státu, který mohl mít ambice stát se výkladní skříní bývalé východní Evropy?!

Je mi skutečně líto Ukrajiny, je mi nesmírně a lidsky líto Ukrajinců.

Názor si udělej sám...

(Napsali jste nám)

Mám mezi nimi ostatně i dost přátel. Tam i tady. Ale z hloubi duše se mi protiví s odpuštěním idioti, kteří by si ještě počátkem února o ukrajinského dělníka v České republice ani neopřeli kolo, zato dnes vyřvávají na náměstích „Slava Ukrajině!“ a balí se do ukrajinské vlajky, pokud možno se znaky pluku Azov, aniž by tušili jejich historické kořeny a kontext, v němž byly ve 40. letech minulého století zneužívány.

Ano, je mi skutečně líto Ukrajinců a jsem všemi deseti pro pomoc těm, kteří to opravdu po-

třebují. Ale ne pro to, co předvádí naše vláda, která naprosto stupidně dělá z naší malé chudé zemičky regulérního účastníka konfliktu s bohatou jadernou velmocí. Navíc v době, kdy je před námi realita hyperinflace, zdražování energií, nedostatku stavebních materiálů a zboží, a především nedostatku potravin.

Vládu přece nemáme od toho, aby podporovala cizí sousedský spor. Navíc spor, který s Ruskem mají ne Ukrajinci jako lidé, ale jejich neschopná a zkorumpovaná vláda, podporovaná ze zahraničí cizími penězi a zbraněmi. Vlastně ne cizími – těmi našimi.

Vládu přece volíme proto, aby hájila naše zájmy. Jejím cílem by měla být především naše bezpečnost a zajištění stabilního demokratického prostředí pro život nás, občanů tohoto státu. Měla by se starat o pořádek na našem území, a ne se přemoud-

řele hrabat do sousedských záležitostí jiných zemí. Navíc do záležitostí, o jejichž historických kořenech nemají její členové prokazatelně ani minimální ponětí.

Naše vláda se místo hledání sociálního konsensu a cest, jak pomoci vlastním lidem chová jako zapšklá vesnická drbna, která přesně ví, co by měli dělat ostatní, ale sama má doma čím dál větší bordel. I to je důvod, proč čím dál tím víc obyvatel České republiky mění lítost vůči Ukrajincům za strach z budoucnosti, který se bude pomalu měnit v nenávist. A nenávist, navíc podpořená chudobou, plodí násilí.

Těžko říct, jakým směrem se bude ubírat vývoj v naší těžce zkoušené zemi. Nic hezkého nás ale určitě v příštích měsících a letech nečeká. Z čistě pragmatických důvodů a z ryzí pověrvosti proto tentokrát nepřidávám na závěr obvyklé optimistické „po válce bude líp“.

(KB)

(Dokončení ze s. 4)

Zadruhé. Cíle tedy byly formulovány úzasně. Avšak ani slůvko o tom, jak jich hodláme dosáhnout.

Jak potom chceme přesvědčit potenciální voliče o tom, že po předchozí liknavé práci jsme toho přece jen skutečně schopni?

V parlamentu jsme momentálně mimo hru, tak co tedy okresy?

Mnohde můžeme být svědky opravdu tristní svévole okresních funkcionářů. Tady například vidíme, jak jsou stranické peníze zneužívány jako podivná forma banky k financování soukromých kšeftů s ojetými automobily, jinde je zase 1. máj z rozmaru předsedkyně okresu je oslavován, oproti jiným stranám a hnutím, již 30. dubna, nebo když jsou nákladné předvolební agitací materiály stejnou okresní předsedkyní rozdávány až po volbách, při čemž do základních organizací nejsou přenášeny ani ty nejdůležitější informace z vedení strany.

Mnohé základní organizace nenavštíví předseda okresu, jak je rok dlouhý, a tyto pak zákonitě postupně zanikají.

Ani v aparátu strany se věci nejeví ideálně. Do očí bijící předražené ceny různých oprav a investic, bez důsledné organizace jejich výběrových řízení, mnohdy ani zdaleka nespědí o péči dobrého hospodáře.

Jako by fungovalo zavedené schéma: Okres požádá, aparát ÚV bez dalšího proplatí... Zabýval se vůbec někdo nutností vlastnit nesmírně nákladné osobní automobily? Cožpak neexistují jiné, podstatně levnější, možnosti dopravy osob a materiálu? Víme například o okresu, kde toto dokážou, a ušetřené prostředky pak poskytují, mimo jiné, svým základním organizacím.

Takovýchto, a jim podobných nedostatků, bychom jistě našli celou řadu, byť nadšené vrtichovnění směrem k vedení, jako by, stále doprovázelo každou možnost zisku sebestmenších dalších prebend, a kdy se zavírají oči a tolerují i zjevné nepravosti, které s komunistickou morálkou nemají naprosto nic společného.

Cesty jsou však jen následující:

Buržoázní, tedy kolaborace s kapitálem, a to v hlubokém předklonu;

sociálně demokratická, tedy tolerance kapitálu a pouhé vyzobávání zbytků z panských stolů;

a konečně **komunistická**, kdy se revoluční cestou zamezí činnosti zlodějských prací kapitálu.

Pokud si však neosvojíme právě onu komunistickou cestu, pak můžeme mít leccos, jen ne řešení TEĎ A TADY, jak hrdě hlásá leták, který formuluje oněch 11 cílů KSČM, kterážto pak může být leccos, jen ne stranou komunistickou.

Karel Košťál

* * *

1. Atmosféra XI. sjezdu KSČM byla jako vždy různá. První den zasedání byl pracovní a volební, což se projevilo i v některých zásadních vystoupeních delegátů.

2. Příprava sjezdu byla po organizační stránce standardní. Nedostatek vidím v zajištění ubytování delegátů, které do jednotlivých pokojů rozdělvalo personální oddělení hotelu, a ne k tomu určený pracovník ÚV KSČM J. Rozsár.

Obsah programu sjezdu byl, i přes připomínky, schválen na předcházejícím zasedání ÚV, včetně jeho rozložení do jednacích dnů.

Pozitivními prvky bylo hlasovací zařízení a zdravotní komunistických a dělnických stran přenášené na velké obrazovky, včetně grafického ztvárnění předsjezdového a sjezdového dění.

3. Z diskuse vystupujících mě zaujala řada soudružek a soudruhů.

Pozitivně: K. Konečná: emotivní, ale argumentačně perfektní reakce na řadu vystoupení s východiskem jak dál; M. Havlíček: moudré návrhy na změny ve Stanovách, které předkládal bez odezvy již mnohokrát, kritika slabé ideologické činnosti strany atd.; J. Skála: podpora předsedky-

ně v kandidatuře, rozbor a kritika současné vlády ČR; P. Posolda: řada konkrétních námětů jak dál, A. Štofánová: k ne úplně vdařenému akčnímu programu, navrhovala konkrétní změny; J. Hanák: k ekonomickým otázkám současnosti, M. Krajča: zhodnocení dosavadního působení ve funkci místopředsedy a další cíle strany...

Negativně pak: J. Navrátil: neakceptace demokratického centralismu v otázce kandidáta na prezidenta, M. Kostka, V. Wais: kritika předsedkyně strany za opírání se o politické ještěry; V. Filip: manipulativní výklad svých názorů, Z. Milata: radikální, ale u něj platí: někdy méně, znamená více. Obecně se mně nelíbilo, že se delegáti vůbec nevyjadřovali k ekonomickým otázkám strany a k jejich řešení.

4. Doufám, že se strana pod mladým vedením posune nejen vpřed, ale i více „doleva“ a bude usilovat o podporu těch, kteří jsou jejími historickými podporovateli, tj. především proletariát, ostatní námezdně pracující a v současnosti i důchodci. Návrat komunistů do parlamentu by pro současnou českou společnost byl nanejvýše žádoucí.

5. Zda dávají závěry sjezdu odpovědi na aktuální společenskou situaci? Ve velké většině ano, i když je více než zřejmé, že naše politické vzdělávání pokulhává za rychlým společenským vývojem. Prohlášení XI. sjezdu k spoluobčanům je podle mého názoru odpovídající současnému stavu společnosti.

6. Pokud se strana nevrátí k marxistickým základům, bude její existence vážně ohrožená.

7. Fakt, že se protikandidáti Kateřiny Konečné vzdali svých možností kandidovat na nejvyšší funkci ve straně, vidím nejen v její prokázané pracovitosti a verbální dovednosti, ale i v možnosti dát jí prostor pro uskutečnění jejich představ v dalším období a nezužovat ho na předcházející přechodné, od mimořádného sjezdu.

8. Nově zvolené vedení je podle mého názoru schopné, jak dořešit minulé, tak i nastávající problémy, včetně úkolů zadaných sjezdem.

Učit se umění politicky bojovat za zájmy proletariátu a dalších námezdně pracujících, bude muset zvládnout za pochodu s postupně získávanou marxistickou erudicí.

Ještě ke sjezdu ...

Nyní je vedení v pozici, že musí stranu nejen zachránit, ale i pozvednout, a především získat pro svoji politiku mladou generaci.

Jiří Horák

* * *

1. V sále bylo mezi některými skupinami delegátů cítit napětí a nervozitu. Bohužel sjezd řešil i záležitosti, které si myslím, byly již dávno vyříkány či jsem si to o nich myslel. Příkladem může být návrh na revokaci návrhu na nominaci Josefa Skály za kandidáta na prezidenta České republiky nebo velké množství připomínek k návrhu Stanov. Ty byly v diskusi jak základních organizací, tak i na okresních a krajských konferencích. Byly mnohokrát diskutovány v příslušné sjezdové pracovní komisi. Navzdory tomu se k nim sešlo kolem stovky návrhů od delegátů XI. sjezdu.

Jinak bych označil atmosféru za spíše konstruktivní a pracovní.

2. K přípravě sjezdu je potřeba si uvědomit, že počet delegátů byl poměrně vysoký, okolo tří set. Z toho plyne i náročnost jeho přípravy. Musím ocenit míru nasazení těch, kteří ho připravovali a zajišťovali přímo na místě. Kladně musím vydvihnout nejen použití profesionálního elektronického hlasovacího zařízení, namísto skrutátorů, což práci výrazně ulehčilo a zkrátilo, tak i grafickou a vizuální prezentaci sjezdu. Promítání propagandistických výstupů a následně i video zdravotních zahraničních komunistických

a dělnických stran. Úroveň měla i prezentace sjezdu na Facebooku KSČM. V tom si myslím, že došlo k výraznému kvalitativnímu posunu.

Mnoho delegátů však čekalo od programu sjezdu více, nejen tedy projednání a schválení změn Stanov KSČM, Prohlášení IX. sjezdu a 11 cílů, ale i programových dokumentů. To se bohužel nestalo.

Delegáti pak zcela určitě očekávali i dřívější závěr sjezdu. Ten v neděli skončil oproti programu výrazně později, důvodem bylo, jak jsem již zmínil v první odpovědi výrazné množství připomínek k předloženým materiálům, především ke Stanovám a 11 cílům, ale také do usnesení XI. sjezdu. K prohlášení XI. sjezdu, ale například přišly pouze dvě či tři připomínky.

3. Před stranou po sjezdu stojí mnoho výzev a problémů.

Nejde jen o politický rozměr, to znamená návrat KSČM do všech krajských zastupitelstev a poslaneckých lavic, řešení organizační struktury strany, před sebou máme řadu ekonomických otázek nebo problematiku stárnutí členské základny. To vše je potřeba řešit ruku v ruce, neboť jak se říká, vše souvisí se vším.

Strana musí vyřešit i svou mediální prezentaci. Myslím si, že v tomto ohledu nastartoval změny již mimořádný sjezd strany, ale pořád je co dohánět a zlepšovat. Musíme především zdokonalit svou komunikaci na sociálních sítích.

Sjezd také uložil aktualizovat program strany. Ten původní „Kladenský“, již je v mnoha ohledech překonaný a je třeba ho přizpůsobit současné vnitropolitické, ale i mezinárodní situaci. To je velká výzva, neboť o aktualizaci programu či jeho novém znění se hovoří již téměř deset let, ale bohužel jsme se moc kupředu neposunuli. Jde o úkol, který byl sjezdem uložen mé osobě, a беру ho velmi vážně.

Stejně tak je přede mnou úkol znovuobnovit práci odborného zázemí, na které jsme v poslední době pozapomněli. Musíme zapracovat i na politickém vzdělávání členské základny, především nových a mladších členů, a našich sympatizantů.

To a celá řada dalších věcí nás může posunout dál, k tomu, abychom za pár let nebyli stranou, na kterou se bude nostalgicky vzpomínat, že existovala, ale naopak aby-

chom se znovu stali stranou, která bude zaujímat důležité místo na politické scéně České republiky.

4. Sjezd schválil tzv. 11 cílů KSČM, tedy jedenáct základních priorit, kterými oslovuje komunistická strana občany České republiky. Jde o stručný materiál, který si myslím, velice výstižně vystihuje aktuální programové priority naší strany.

Občané v dnešní době nebudou číst dlouhé materiály a hledají někoho, kdo jim dá stručnou a jasnou odpověď na řešení jejich problémů.

Nesmíme zapomínat na to, jakým raketovým tempem vzrostly a dál rostou výdaje domácností, za energie či pohonné hmoty, a to je jen část problémů.

Inflace je nejvyšší od vzniku samostatné České republiky, celoživotní úspory občanů se bleskově znehodnocují, najít dostupné a důstojné bydlení je dnes nadlidským problémem.

Na to vše se snažil sjezd reagovat při vědomí toho, že KSČM zasáhla s vypaďnutím z poslaneckých lavic mediální blokáda všech médií.

Do mimořádného sjezdu jsme byli vždy svědky toho, že se o jejich konání zajímaly televize a další média, tiskové středisko bylo vždy plně novinářů. Na XI. sjezdu již byla situace obrácená, KSČM se pro média stala neatraktivní.

Není tak velký prostor občanům podrobně vysvětlovat náš program.

Musíme být jasní a struční.

Delegáti sjezdu také přijali prohlášení k občanům České republiky. Tento materiál nejen, že pojmenovává základní problémy občanů a současný stav v naší zemi, ale nabízí rovněž řešení těchto problémů z pohledu KSČM. Pro jejich prosazení pak delegáti sjezdu v prohlášení nabízí spolupráci všem, kteří se s nimi ztotožňují.

Vzkaz sjezdu občanům a všem, kterým jde o zlepšení situace v naší zemi je podle mého jasně daný a čitelný.

5. Na otázku „posunu strany“ si myslím, že jsem již částečně odpověděl. Chtěl bych, aby se strana opět dostala zpět do krajských zastupitelstev a poslanecké sněmovny. Přál bych si stranu skutečně komunistickou, hájící zájmy pracujících a obyčejných občanů naší země.

Nejsme stranou všech občanů, ale těch, kteří se živí poctivou prací a jež současný kapitalistický systém vykořisťuje nebo na ně zapomíná.

6. Musíme si jasně stanovit naše cílové skupiny, to jsme od roku 1990 nedokázali.

Musíme umět oslovit občany, mobilizovat je k obraně jejich zájmů a být silou, která za nimi bude stát a chránit je.

7. Domnívám se, že většina delegátů, ale i ostatní navržené kandidáty na předsedu ÚV KSČM – Milan Krajča a Josef Skála, si uvědomili, že strana potřebuje sjednotit, a ne se ještě více rozdělovat.

Podle mého názoru, byla - v situaci, ve které se komunistická strana nachází - Kateřina Konečná (stejně jako na mimořádném sjezdu), jediným vhodným kandidátem na tuto funkci.

Nejen tím, že ze svého postavení poslankyně Evropského parlamentu má šanci se aspoň někdy dostat přes mediální bojkot KSČM do sdělovacích prostředků, ale i svým tahem na branku a pracovitostí.

V tuto chvíli, kromě některých bývalých poslanců, členů minulého vedení, nemá bohužel strana výrazné, celostátně známé osobnosti.

Jak ukázaly výsledky okresních a krajských konferencí, ztratila většina členů minulého vedení důvěru stranické veřejnosti. Ať již tím, že se nedokázali, kromě Kateřiny Konečné, postavit čelem k volebním neúspěchům strany a zuby nehty lpěli na svých funkcích, nebo tím, že někteří z nich manipulovali výkladem Stanov s cílem nesvolat mimořádný sjezd strany, ale i svým chováním po mimořádném sjezdu.

8. Samozřejmě tím, že jsem jedním ze členů nového vedení strany, je odpověď na otázku jeho perspektivy a charakteru práce pro mě o nelehkou.

Myslím si, že toto vedení spojuje především snaha posunout stranu vpřed.

Sjednotit ji a dostat znovu do podvědomí občanů naší vlasti.

Myslím si, že každý z nového vedení rozumí svěřeným úsekům, orientuje se ve svěřené oblasti a má chuť pracovat.

Chováme se k sobě a rovněž jednáme jako tým.

To si myslím, že je právě vzhledem k již napsanému důležité, a ne vždy to bylo v minulosti pravidlem.

Stojí před námi nelehké úkoly, kdy je nutné, aby strana táhla za jeden provaz, a kdo jiný, než vedení by mělo jít příkladem.

A na závěr trochu pro odlehčení.

Pokud budu mluvit o místopředsedkyni a místopředsedech strany, ty charakterizuje jedna skutečnost – všichni si prošli řadami Komunistického svazu mládeže. Některým je to možná trnem v oku, ale myslím si, že to vypovídá i něco o tom, jak v minulosti Komunistický svaz mládeže pracoval a byl schopný vychovávat budoucí mladé členy strany. A je velká škoda, že po kauze jeho rozpuštění ministerstvem vnitra z roku 2006 (v roce 2010 bylo toto rozhodnutí nejvyšším soudem zrušeno), nedokázala Komunistická strana Čech a Moravy navázat na úspěšnou spolupráci s tímto mládežnickým zapsaným spolkem, a v práci s mládeží dál tápe a není schopna si vytvořit stabilní mladý funkcionářský aktiv.

Ludvík Šulda

Sochy jsou uměleckým ztvárněním hmoty odrážejícím vztah autora ke společnosti, reflektující požadavky doby.

Do veřejného prostoru patří, právě i proto, že vzbuzují emoce.

Plastiky se slavnostně odhalují a jindy bývají pojaty jako symbol něčeho špatného, negativního čeho se musíme zbavit. Jako by věrchůška odstraněním díla definitivně skoncovala s tím špatným, co se podle nich kdysi stalo.

Je to taková mnemotechnická pomůcka pro pedagogy. Jdu do práce... v parku zmizel pomník rudoarmějce..., tak nás od fašismu osvobodili mimozemšťané.

Mašínové jsou vrazi..., ale dostali vyznamenání od vlády, tak to budou asi hrdinové... Být dnes učitelem a zachovat si charakter a tvář před svými dětmi je dnes nesmírně obtížné, obzvláště když jsou za pravdu lidé trestně stíhaní, donašectví se odměňuje a na národ mající svůj názor jsou vyhlašováni „střížové výpravy“.

Dnes už ani na akademické půdě není dovoleno svobodně myslet, mluvit a jednat. Agresivní neznalkové rozhodují o tom, co si má společnost myslet, co má televize vysílat a čí weby zakážeme.

Stržením soch se ale vlastní minulosti nikdy nezbavíme. Naopak. Dodnes nejstarší generace vzpomíná s úctou na Stalinův pomník na Letné jako vděk Rudé armádě za osvobození naší vlasti.

Čtyřhvězdičkový pomátenec Patton má sochu v Plzni, kterou ani američané neosvobožovali protože si ji osvobodili hrdiní plzeňané sami. Ale socha maršála Koněva, který měl v čele Rudé armády největší podíl na osvobození Československa musela být potupně zbořena a Josif Vissarionovič jež byl v Rusku již v tomto století všelidovým referendem několikrát vyhlášen osobností dvacátého století nemá u nás ani plastiku lulký, kterou dostal od Churchilla na Jaltě. A mám takové neblahé tušení, že největší jezdeckou sochu na světě na hoře Vítkově přemalují ti různí „rumlem“ ojínění „černí“ obrazoborci po našem předsednictví evropské unii na fialovo.

Mariánský sloup stržený lidmi v prvních dnech vzniku samostatného Československa pod tlakem nenávisti k Rakousko-uherskému mocnářství byl po sto letech homosexuálně orientovanými fláterníky na pražské radnici obnoven. Ne kvůli historické pravdě, ani kvůli křesťanství, které v naší zvrhlé době už nikoho nezajímá, kdy komunisté se domnívají že byl Ježíš Kristus prvním komunistou a současná galérka se s pseudopolitikou a lobisty všeho druhu schází jen ve zpovědnících, aby mohli klidně, beztržně a s božím požehnáním pokračovat v hrátkách s normálními lidmi, ale proto, aby ukázali svou moc nad lidmi.

O současném duševním stavu společnosti svědčí i ničení a bourání soch a památníků našich osvoboditelů a stavění plastik nových – tentokrát fašistům a vrahům.

Každé umělecké dílo zasazené ve veřejném prostoru by mělo podléhat výběrovému řízení a jistému schvalovacímu procesu obsahujícímu smluvní garanci zachování autorských práv.

V Brně na Moravském náměstí stojí od října 2015 osmimetrová plastika Jošta Lucemburského, markraběte moravského od akademické sochaře Jaroslava Róny. Jezdecká socha má vyjadřovat Odvahu (ved-

Nacista ve vlastních řadách?!

le již stojících soch Spravedlnosti, Umírněnosti a Prozíravosti). Završuje projekt soch čtyř platónských ctností, oživujících náměstí u kostela sv. Tomáše.

Jošt Moravský, markrabě z rodu Lucemburků, synovec Karla IV. to dotáhl na podzim 1410 na krále Svaté říše římské. Svým sídlem učinil brněnský hrad Špilberk.

O žádných fangličkách načež praporech v autorské smlouvě není ani vidu ani slechu. Přesto se na uvedené soše v krátkém časovém rozmezí s tichým souhlasem netrestající policie již podruhé objevila vlajka státu podporujícího nacismus ve své zemi. Je to jako by tam byla vyvěšena vlajka nacistického Německa s hakenkrojcem.

Ukrajinská, ani žádná jiná vlajka na sochu Jošta Lucemburského nepatří!

A tak již podruhé aktivní vlastenci tuto vlajku sundali. Oni totiž ti vychvalovaní Zelenského Azováci jako pohrobci banderovských fašistů u našich lidí asociují hrůzy nacistického Německa. Ještě je u nás stále dosti potomků mučených a vyvražděných Čechů, Moravanů, Slezanů a Slováků (ale i Němců, Poláků, Maďarů, Rusínů), kteří na zvěrstva nacistů nezapomínají!

Téma „Ukrajina“ dělí českou společnost na dva tábory. Jedni pod rouškou jednoduchého a černobílého vidění považují vraždění rusky mluvících Ukrajinců Ukrajinskou vládou a Evropskou unií za správné a vojenskou operaci Ruska berou jako jednostrannou okupaci.

Ta druhá (a nutno podotknout neméně početná) považuje žádost Luhanské a Doněcké lidové republiky o pomoc Ruska za legitimní a ochranu rusky mluvících Ukrajinců proti jejich genocidě fašisty za misi osvobozenou.

Při tom ani jeden z protichůdných názorových táborů nechce a nesouhlasí s řešením sporů válkou.

Připomínám jen, že válka je pouze pokračování politiky jinými než mírovými pro-

středky. Pro kapitalismus je to bohužel jediný způsob, který zná. A tak několik staletí trvající genocida slovanských národů pokračuje.

Kapitalismus trpící permanentní krizí nikdy neuměl gordický uzel rozvázat. Jen se ho vždy snažil pomocí válek a vraždění hlava nehlava rozseknout a původní rozsáhlé bohatství slovanských národů byly vždy vybojným germánským či osmanským národům trnem v oku, stejně jako dnes tonoucímu globálnímu kapitalismu.

Historie ukazuje, že také existují „spravedlivé“ války osvobozené. On se totiž

žádný vládnoucí režim své moci nad osudy lidí, ale především nad svými majetky dobrovolně nevzdává a brání své „svaté právo“ na vlastnictví duševního i materiálního bohatství všemi prostředky. A nakonec je to vždy střelením do lidí, jako tomu bylo v roce 2014 na Ukrajině. Nebylo nic platné všelidové referendum o odtržení Krymu, ani rozhodnutí obyvatel Luhanska a Doněcka řídit své osudy svobodně a demokraticky.

Proti nacistické genocidě ani biblí ani laskavým slovem nic nezmužješ. Nakonec vždy dospěješ ke stejnému závěru jako Čapkova Matka Dolores, která přišla o muže i čtyři starší syny, ale když se dozví že vraždí malé bezbranné děti posílá svého posledního syna do války se slovy „Jdi!“

Spravedlivá válka je vždy vedená proti nespravedlnosti a fašistické řádění na Ukrajině takovou nespravedlnost představuje. Nedodržení dohod, desítky teroristických akcí a tisíce mrtvých dávají slušným lidem návod k odpovědi na otázku: Na čí straně je spravedlnost?

Moudří lidé vědí, že vše, co se v životě děje není bez příčiny. Materialisté mají ve svých dialektických zákonech jednu kategorii „příčina a následek“.

Nezaplácám mladé nevzdělané generaci, že se oblepila švédskými barvičkami. Já jsem také ve svých třinácti letech se staršími mládežníky házel cihly na americkou ambasádu v Dejvicích, když nechal strýček Sam prostřednictvím belgických hrdlořežů zavraždit Patrice Lumumbu v Kongu.

Teprve mnohem později jsem pochopil že kapitalismus není možné polidštit, ale jediné – kvalitativní změnou nejprve v myšlení lidí a následně politicky – vymýtít.

Bohužel jednoznačnou podporu Ukrajině skrz podobná gesta žlutomodrých vlajkoňů vyjádřil i exposlanec Jiří Dolejš, který se k ruské pomoci Ukrajincům na Donbasu dlouhodobě staví jinak než většina komunistů a vlastenců.

Protestující v Brně osvobozující Jošta od znevažující žluto modré plísně nazval Dolejš „debilama“ a kritizoval je za to, že přes neohlášený protest, vlajku již podruhé sundali.

Nedalo mi to a prohlédl jsem si záznamy poslanecké sněmovny od roku 2014 a nenašel v jediném vystoupení poslance Dolejše ani jen náznak protestu proti vraždění tisíců ukrajinských civilistů ukrajinskou armádou v Oděse a na Donbasu. Od roku 2014 souhlasil komunistický poslanec Dolejš s nacistickým vražděním Slovanů na Ukrajině. Neřekl ani slovo, když tam banderovci mlátili veterány velké vlastenecké války a strhávali jim významnější za statečnost ve velké vlastenecké válce, když upalovali děti v domě odborů v Oděse či když bombardovali vesnice a města na východě Ukrajiny.

Žádná hladovka, žádný pochod na hrad, žádný protest... nic. Dolejšovi se zřejmě vraždění Ukrajinců osm let líbilo.

Nelíbí se mu to až teď, když mu vysychá popularita a potřebuje na sebe upoutat pozornost: „Vzhledem k tomu, že považují Rusko za totalitního agresora, potenciálně nebezpečného nám i celému světu, s vlajkou na soše samozřejmě souhlasím,“ sdělil.

A upoutání pozornosti se mu skutečně daří. A hned je chválen a za svůj názor – na člena KSČM poměrně neobvyklý – sklídl ocenění i od politiků, kteří se za normálních okolností proti komunistům ostře vymezují:

„Vždycky jsem říkal, že jste z nich jediný, s kým bych šel na pivo,“ reagoval řeporyjský starosta Pavel Novotný (ODS).

„Já také,“ přidal se europoslanec Tomáš Zdechovský (KDU-ČSL).

Dolejš v polovině června uvedl, že ruský útok nemůže nic obhájit ani genocida Ukrajinců (18 tisíc zavražděných rusky mluvících Ukrajinců, což je několikrát více než dosud padlých ve vojenské operaci Ruska) ukrajinskými nacionalisty, jak si to myslí nemálo komunistů.

„Jde o napadený stát, který se brání brutální agresi a zaslouží si respekt,“ dodal bývalý poslanec, čímž se názorově rozchází s těmi, kteří jsou proti posílání zbraní na Ukrajinu.

Pan exposlanec by si měl něco málo o historii východních Slovanů alespoň přečíst. A když se nevyzná v dialektice, tak aspoň si přečíst Osudy dobrého vojáka Švejka... „Ale von to cisař pán takhle nenechá, to ho málo znáte. Vojna s Turkem musí bejt! Zabili ste mě strejčka, tak tady máte přes držku!“

Podle pana Dolejše se měli Rusové trpělivě koukat jak vraždí jejich rodáky. Už aspoň víme, na čí straně bude až k nám vtrhnou potomci sudeťáků a začnou znovu vraždit Čechy.

Skutečně jsem se domníval, že člověk který zná poměrně slušně politickou ekonomii kapitalismu nebude mít problémy s logickým uvažováním. Ono totiž to co se děje na Ukrajině nevzniklo 24. února 2022, ani v únoru 2014 na Krymu a Sevastopolu, ani 2. května 2014 v Oděse či osamostatněním Luhanské lidové a Doněcké lidové republiky..., dokonce ani ne rozpadem Sovětského svazu od jehož vzniku - v prosinci 1922 - letos uplyne sto let...

Je mi líto těch normálních lidí u nás, kteří dnes vehementně křičí: „Bijte Rusa!“

Co se asi stane s jejich psychikou až poznají jaká je objektivní skutečná pravda?! Kdo, proti komu a za čí peníze vyvíjel a chystal k použití na Ukrajině biologické zbraně?! Kdo z Hollywoodu krmil celosvětově televizní obrazovky hrůzostrašnými scénkami plnými hýbajících se mrtvol a rusky mluvících mužů prznících malé holčičky?! Kdo pustil vrahy z vězení a dal jim drogy a sám zfetovaný řídil bojové operace?! Až se provalí, kdo skutečně přivedl svět na pokraj atomové války?! Kdo uvrhnul ekonomiku Evropy o desítky let zpátky a dostal normální lidi do stavu beznaděje a strachu o sebe a své blízké?!

Co budou říkat svým dětem a vnukům tentokrát?! V minulosti lhalo o vlasovcích; Únoru 48; o Pražském jaru 68; o zavraždění studenta Šmída; o hrdinství studentů, kteří toužili po kapitalismu v listopadu 89... Největší odborníci na podobné události jsou, ti kteří je osobně ani nezažili a dokonce nebyli ještě ani na světě. Nebýt internetu mají IQ houpacího koně.

Na počátku třetího milénia neví globalizovaný kapitalismus jak řešit své problémy vládnutí a tak chystá snižování počtu obyvatel. Covid, vyrobený Američany ve Wuhanu moc nepomohl; smrtelné biologické zbraně chystané na Ukrajině jim zlí Rusové i s vojenskými poradci z NATO zabavili; blokáce pravdy pomocí zákazů a cenzury nepomáhají...

Sluhové komedianta potetování nacistickými symboly nemají jinou volbu než poslat své rodiny na Západ a zabít do posledního dechu. Pomsta Ukrajinců za všechny spáchané zločiny totiž bude veliká a jen někoho z nich potká to štěstí stanout před Hágským tribunálem...

A tak si čtenáři odpověz sám: Jakou má vlastně kapitalismus možnost pokud nedojde v nejnepříhodnějších zemích ke změnám společenskopolitického systému?

V srpnu 1945 kostýmní zkoušku své hry již uskutečnil.

Co provede tentokrát?!

MLOK

Vážení čtenáři, odběratelé a podporovatelé Dialogu, věnujte prosím pozornost této prosbě!

Již v minulých číslech Dialogu jsme několikrát naznačili obtíže s vydáváním našeho časopisu spojené především se zdražováním pohonných hmot i všech služeb, tisku a expedice Dialogu k Vám.

Dialog*otázky*odpovědi je dnes jediným skutečně komunistickým časopisem.

V nedávných letech byla redakce za svou pravdivost a otevřenost několikrát vyšetřována a stíhána orgány činnými v trestním řízení. Naštěstí nakonec vždy zvítězil rozum nad agresivním a hloupým antikomunismem, který tvoří základní ideovou politiku kapitalistického společenského systému.

V minulosti byl Dialog pro svou kritičnost, pravdivost a objektivnost dokonce zakazován samotným vedením KSČM i když se vždy nakonec ukázalo a dnes o to více, že měl vždy pravdu.

Od svého vzniku napomáhá funkcionářům strany v teoretickém poznání základních postulatů komunistické ideologie, poznávání marxistickoleninské teorie, upevňování vlastního přesvědčení a otupování revizionistických a oportunistických tendencí, tak pro komunistickou stranu typické, když se jí práce nedaří.

Dnes má časopis Dialog podporu Marxistickoleninského odborného klubu i Restartu, čítá na dvacet dopisovatelů a je řízen sedmičlennou redakční radou.

Obdivujeme ty z vás, čtenáře i sponzory podnikatele, kdož jste dobrovolně navýšili na účet

Dialogu (2901920786/2010) finanční příspěvek, a dokonce zaplatili předplatné těm nepotřebnějším i některým základním organizacím. Naštěstí se změnil i přístup některých okresních a krajských výborů strany, které přispívají prostřednictvím fakturace.

Veškerou práci spojenou s Dialogem vykonává redakce a její spolupracovníci zdarma.

Ve snaze zachovat vydávání unikátního komunistického žurnálu hledá redakce cesty, jak poněkud přístupnou cenu i pro sociálně nejslabší čtenáře. Hledáme způsoby, jak ušetřit za expedici Dialogu k jeho čtenářům. Jednou z cest by mohlo být využití našich okresních výborů a oživení tím i jejich aktivit.

A tak přichází prosba - výzva všem našim čtenářům a odběratelům k usnadnění komunikace do budoucna: **Prosíme, až si tuto výzvu o pomoc přečtete pošlete nejlépe z Vašeho či Vášho přístupného (děti, vnuci, přátelé) emailu zprávu s Vaším jménem a variabilním symbolem** (je uvedený na adresním štítku černého plastového přebalu Dialogu, jedná se o 8 (osm!) čísel začínajících číslicemi 20220...) **na email: info@orego.cz nebo jako SMS zprávu z Vašeho mobilu se stejnými údaji na mobil „602 394 150“.**

Prosím přijmete poděkování za věrnost, finanční podporu a spolupráci!

Redakce

Paní zastupitelko, pane zastupitelé hlavního města Prahy!

Před 77 lety skončila nad ránem 12. května u Slivice na Příbramsku druhá světová válka v Evropě. Největší zásluhu na osvobození Československa měla Sovětská armáda. Po jejím boku bojovali i českoslovenští vojáci 1. čs. armádního sboru pod vedením generála Ludvíka Svobody.

Československý lid v čele s prezidentem Edvardem Benešem uctil po válce nejednou zásluhu Rudé armády na našem osvobození. Je prokazatelné, že nebyť sovětské armády naše slovanské národy – Čechů, Moravanů, Slezanů i Slováků by přestaly existovat.

Sovětskému svazu (na rozdíl od Velké Británie a Spojených států) jsme za osvobození nezaplátili ani korunu. Naopak hned po válce nás od hladomoru zachránili dodávky obilí z Běloruska a nadále jsme se Sovětským svazem spolupracovali a obchodovali vždy za výhodných ekonomických podmínek.

Každý odborník, historik, voják i vzdělaný politik ví, že to byly především jednotlivé části Sovětské armády, které sevřely do kleští milionovou německou armádu na našem území a donutili ji prchnout před spravedlivým trestem do amerického zajetí.

Celou závěrečnou operaci osvobození Evropy a ukončení války vedl maršál Koněv. Pod jeho velením působil a bojoval i náš ar-

mádní sbor, jeho velení podléhaly i polské a rumunské oddíly osvobozující naši vlast.

Československé národy by po válce z vděčnosti za konečnou svobodu a život v míru nejraději dali čestné občanství všem 144 tisícům padlých rudoarmějců a dalším statisícům hrdinsky bojujících sovětských

Z jednoho otevřeného dopisu...

vojáků. Této cti se však mohlo dostat jen vybraným jednotlivcům.

Desetitisíce pomníčků a památníků po celé naší vlasti jsou tohoto hrdinství svědectvím. Někteří se posmrtně stali čestnými občany našich měst. Dodnes však žijí na území bývalých republik Sovětského svazu tisíce rodin, které dodnes neví, kde je na našem území pochován jejich táta či děda.

I po více jak sedmdesáti letech se nachází ostatky rudoarmějců, kteří jsou dodatečně identifikováni a řádně pohřbeni. Jakékoliv zneuctění památky našich osvoboditelů je urážkou všech, co o své blízké při osvobozování naší (ne své) vlasti přišli.

Jedním z těch, kdo představoval odvahu, sílu, obětavost i hrdinství sovětské armády při záchraně našich národů, kdo se stal symbolem osvobození a až do své smrti velkým přítelem Československého lidu byl i maršál Koněv.

Tak jako primátor Prahy má výjimečně postavení, které jste mu dali vy jako obyvateli zvolení zastupitelé, tak i hrdina Koněv představoval v očích našeho lidu všechny ty vojáky, kteří nás osvobodili. A odebrat čestné občanství Prahy maršálu Koněvovi je urážkou všech potomků těch 144 tisíc

padlých rudoarmějců, kteří u nás za svou odvahu a hrdinství našli jen smrt... Najděte i vy jednou odvahu zachovat se jako vzdělání a slušní lidé.

Možná budete hlasovat pro odebrání čestného občanství hrdinovi Sovětského svazu maršálu Ivanu Štěpanoviči Koněvovi?! Je to vaše právo vyšlé z demokratických voleb. Ale asi nenajdete čas jít nejprve po Praze a ptát se starších obyvatel co si o tomto Vašem rozhodnutí myslí. Pokud jste ale rozhodnutí čestné občanství Prahy maršálu Koněvovi odebrat, najděte v sobě špetku odvahy shlédnout společně se svou rodinou tento dokumentární film: „<https://www.youtube.com/watch?v=Vtocc517uaM&t=105s>“ a pak se teprve rozhodujte. Děkuji předem za Vaši odvahu zůstat demokratem!

S pozdravem „Se Svobodou za svobodu!“

Dr. Milan Havlíček

mpř. Společnosti Ludvíka Svobody

Následovalo hlasování.

Před ním ale vystoupili ještě občané Prahy a jasně všichni s rozhodnutím nesouhlasili. (Viz vystoupení Milana Krajčí a Ivana Hruzy - obě dohledatelné na internetu.)

Zajímalo mne, jak zastupitelé největšího našeho města a potomků barikádníků vítajících v květnu 1945 rudoarmějce se slzami radosti v očích, upřímnou vděčností a šepkem v rukách vlastně hlasovali?!

Bez přečtenování zručnosti umím na internetu najít téměř cokoli, ale po výsledku hlasování po jménech ani vidu ani slechu.

A tak jsem požádal jednoho z pražských zastupitelů:

Pane inženýre, poslanče, zastupiteli Patriku Nachero, nemohu nikde najít (dohledat), jak hlasovali po jménech jednotliví zastupitelé Hl. m. Prahy o odebrání čestného občanství Hrdinovi Sovětského svazu i Československé republiky Ivanu Štěpanoviči Koněvu. Jednalo se o bod „Z-10404“. Mohl by mi to některý z Vašich asistentů poslat? Máme Shromáždění delegátů Společnosti Ludvíka Svobody za účasti dalších vlasteneckých organizací a rád bych je o výsledku vašeho jednání informoval. Předem děkuji! (Obratem mi sdělil, že to zadal asistence k vyřízení a...)

A dodnes (15.07.2022), kde nic - tu nic...)

* * *

Pro začínající nacismus je typická zbabělost a zákeřnost jejich představitelů. Vůbec bych se nedivil, kdyby ti samí náckové sídlící na Mariánském náměstí dali naopak čestné občanství Prahy vrahům Mašínům, či někomu ze současných banderovců vraždících děti v Oděse, na Donbasu či v Luhansku.

(Malá „dialektická“ odbočka. Před Únorem 48 existovalo tzv. „domovské právo“ či též domovská příslušnost. Byl to právní institut „příslušnosti k obci“. Představoval právo na nerušený pobyt v obci a na chudinské zaopatření z její strany. Institut domovské obce vznikl v českých zemích v souvislosti se zavedením obecní samosprávy v roce 1849 a zůstal v platnosti i za první republiky. Zrušen byl až k 1. lednu 1949. Domovské právo člověk získal – u dětí narozením (po otci); manželka sňatkem (po manželovi); udělením obecním úřadem (např. po delším trvalém pobytu v místě) nebo získáním úředního postu v obci (např. četník, učitel apod). Byl to „záchranný pás“ topícího se člověka v jeho nejhorších životních situacích.

Není tedy divu, že některým rodákům nebo významným osobnostem udělují obce čestné občanství. Co však rozum nebere, že jej také dostávají zrůdy, vrazi, násilníci, fašisti... A tak mají například vrazi Mašínové čestné občanství v Sadské; v Lanškrouně je čestným občanem Adolf Hitler a Konrád Henlein je dokonce čestným občanem dodnes v Karlových Varech, Liberci, Svitavách i jinde. Nacismus podporující obecní zastupitelstva se předhánějí ve vypovídání čestného občanství Gottwaldovi, Stalinovi, Koněvovi a dalším představitelům té spravedlivější minulosti u nás.

A já si kladu otázku: Mohl bych vůbec přenést přes srdce, kdyby například měl můj táta komunista - vězněný za první republiky a mučený za protektorátu v Pečkárně - čestné občanství v jedné řadě s takovými grázly?! Určitě ne!

Proto přátelé, vlastenci, nesmutněme, když odebírají občanství Koněvovi. V současné Praze by ponechání čestného občanství bylo kardinální urážkou jeho hrdinství. Napišme jeho vnučkám, že si slušní lidé u nás váží osvoboditelské Rudé armády, které velel a že jsme rádi, že není maršál Koněv v jedné řadě s vrahy a zločinci.)

Pro nacismus je rovněž příznačné vyvolávání strachu..., a to se u nás už tři desetiletí také pečlivě děje. A nepomůže nám ani Čapkova Matka.

Kde jsme všichni byli - pane prezidente, předsedo vlády, předsedo Ústavního soudu, generální ředitel ČEZu, Vinohradského divadla..., národe potomků Husa, Žižky, Komenského, Havlíčka (!) - těch osm vraždících let od roku 2014, kdy do luhanských dětí ukrajinská vláda střílela či v Oděse je zfanatizovaný dav banderovců upaloval? Kolik hladovek jste za ty děti drželi? Kolikrát jste vy, rádoby umělci, vylezli na forbínu před oponu a prostě lidsky protestovali? A co vy, právníci, kterých je u nás jak naseto jste ve jménu spravedlnosti udělali? Kolik žalob do Haagu jste poslali? A co naši zákonodárci? Vy jste si spletli svou politickou imunitu za imunitu „hroší kůže“, kdy je vám úplně všechno jedno. Kolikrát jste od té doby předstoupili před národ s odsouzením těchto zvěrstev? Vy jste si popletli nošení roušek a navlékli si je na oči a uši. Tisíce zavražděných Ukrajinců v Doněcku a Luhansku ukrajinskou vládou pod vedením komedianta vám nevadilo?

Zločinnost neokapitalistického nacistického režimu u nás dosáhla závratných výšin, projevujících se strachem myslit a otevřeně mluvit i uvnitř rodin, pracovních kolektivů,

stran, hnutí, kulturních a sportovních organizací, občanských sdružení... A za to může „naše“ politická věrchůška!

Běžnou větou při denní komunikaci éterem mezi přáteli je: „Posílám Ti zajímavou, objektivní, pravdivou informaci, ale buď ostražitý komu to přepošleš!“

Přesně! Nacismus jak vyšítej. Ještě dlouho po válce měla moje babička na své malé Tesle (nemyslím tím Muskova

...a co k tomu dodat?!

dvoumilionového oře, ale malé lampové rádijko) v češtině i němčině tu papírovou visačku na ladícím knoflíku – „**Pamatuj, že poslouchání zahraničního rozhlasu je zakázáno a trestá se kázníci nebo i smrtí!**“

A co vymyslel Kříž s Fialou jiného, než zastrašování hledačů pravdy?

Agresivita dosahuje vrcholu. Když premiér země mluví o řešení formou noci dlouhých nožů..., když se poslanci k sobě chovají jako prasata (teď jsem tyto učenlivé a pro někoho chutné tvory urazil), fyzické napadení nevyjímá je... tak jak se mají normální lidé podle těchto vzorů vlastně chovat?! Pro naši poválečnou generaci byl hrdinou Mistr Jan, Pavka Gorčagin, Emil Zátopek, Alexej Maresjev, D'Artagnan... pro tu dnešní Kájínek, v hrdllohář, krivopřísežník a boříč králíkárén Venda i rokeři, kteří si nevidí na špičku nosu a v době, kdy pár set kilometrů od nich vraždili od roku 2014 banderovci tisíce ruských mluvících ukrajinců - civilistů si na Václaváku hráli na spasitele morálky... No zkrátka „Chléb a hry!“ na to vás užije, páni komedianty.

Rozděl a panuj! Ten kdo má trochu více, tak poplive své vzdělání i charakter a drží se těch 30 stříbrných jako ekrement košile... A ten co nemá ani průměr a těch je většina, tak si nejenže neví rady a nehledá spásu (dokonce už ne ani u Boha) ale je zaslepen antikomunistickou propagandou: „Za všechno můžou komunisti!“ Jako by mu někdo dal mezi uši a mozek krabici z popundecku. A při tom je to takový kousíček. Nějak to nefunguje.

Třicet let soli do ran stáhlo úmyslně z podvědomí lidí všechny ty hrdiny práce i života a mozek jako by jim vysublimoval.

Lidé u nás vědí, že kilovathodinu vyrobíme za 26 haléřů, ale oni tleskají těm co nám ji prodávají za 18 korun. Oni si pamatují, že jsme byli potravinově soběstační a že výmyslům o prázdných obchodech už nevěří ani jejich šifitelé, ale budou tleskat dovozcům klokaniho masa z Austrálie, protože vlastní maso mít nebudeme.

Můj děda, důstojník c. a k. armády, všeměl a sadař z Hané by se obracel v hrobě, kdyby věděl, že se k nám dováží jablka z půlky Evropy. (Ano mluvím o ovoci, které jsme jako děti měli pořád po ruce a nejen z krámu.) Dříve lidé na banány peníze měli, ale ty banány nebyly úplně vzdycy k dostání. Dnes přežralé banány běžně po tunách vyhazujeme, ale postupně si lidé budou muset rozmyslet (ve chvílích, kdy ve dvou svetrech nabalení půjdou do lesa pro soušku, aby si ve starých Petrech vytáhnutých zpoza uhelného mourove sklepe mohli doma přihřát), čemu vlastně při nákupu dají přednost.

Vzpomeňte si na třicet let stále se ve sdělovadlech opakující výsměch Miroslavu Štěpánovi, když v ČKD dělníkům z balkonu řekl, že se díky převratu stanou otroky ve své zemi. Dnes o jeho pravdě už nepochybují ani listohrabači v Horních Beřkovicích.

Pasažéři na Titanicu měli proti tomu v jakém světě a pod jakou vládou dnes žijeme vlastně ještě štěstí. Ale i u nás se loď potápí, ale v Kramářově vile i na horní palubě v Brusele se vesele tancuje a mluví.

Včera nám zakázali mluvit a říkat pravdu, dnes je celá Praha a radnice po republice ověněny barvama Švédského království a zítra si možná budou hrát s pouličníma lampama jako v Budapešti roku 1956.

Změnou kvality života společnosti k lepšímu nelze lidi infikovat jako ve Wuhanu Američany uměle vyrobeným virem. A nelze ani naočkovat protilátky proti krizi civilizace, proti zlu, hladu, bídě, nenávisti, šovinismu... Kapitalismus zná jen jedno řešení – válku!

Moudří a vzdělaní lidé hledají mírová řešení. A neházejme všechno špatné a zlé na „globalizaci“. Marx když mluvil o novém spravedlivém životě, věřil ve vítězství pracujících ve všech zemích resp. ve většině rozhodujících zemích světa. Věděl, že globalizace není nemoc, ale že racionální globalizace výrobních prostředků a hospodárná globalizace nerostného a přírodního bohatství na principu systémových změn a moderních technologií a výsledků vědy zachrání lidstvo.

Připomenu slova Leninova o možné kvalitativní změně ve společnosti, která může nastat jen nastane-li revoluční situace a jsou-li lidé vytvářející životu nezbytné hodnoty na ni řádně, uvědoměle, organizačně, ideově a lidsky pravdivě připraveni. Vladimír Iljič volně upraveno říká:

Reálná revoluční situace schopná kvalitativních změn může nastat jen tehdy, když dál vrchnost nemůže vládnout po staru a občané nechtějí po staru, jako dosud, žít.

Dalším předpokladem nutným ke kvalitativní změně je nahromadění a neřešení pro většinu lidí důležitých sociálních kritických situací, kdy jak se říká „pohár tpělivosti poslušných ovcí přeteče“.

Ve chvílích nastalé „revoluční situace“ musí existovat vzdělaná, organizačně jednotná, zkušenostní i vědomostní připravená síla schopná v čele národního vzednutí uchopit, řešit a řídit všechny rozhodující situace při využití kvalifikovaných vlasteneckých odborníků, moudrých diplomatů a lidu sloužících bezpečnostních složek. Pokrokový charakter revoluce musí garantovat pracující lidé vytvářející společensky potřebné národní bohatství nutné pro přechod od kapitalismu ke kolektivnímu (státnímu, družstevnímu, obecnímu, spolkovému, regionálnímu... apod.) vlastnictví výrobních prostředků.

Jednoduše řečeno - všechno rozhodující pro řízení společnosti a zabezpečení všech životu potřebných oblastí všeho lidu bez rozdílu je v rukou a pod dozorem pracujících (kolektivní rozum, kolektivní zodpovědnost, kolektivní spravedlnost, rovný přístup ke školství, zdravotnictví, sociální péči, bydlení, kultuře), tedy – diktatura proletariátu.

V opačném případě je nastalá situace živnou půdou pro drastický agresivní fašistický převrat - jaký vidíme dnes například na Ukrajině a z historie připomeňme Španělsko, Itálii, Portugalsko, Německo... a další polovinu Evropy. I dnes působí jejich frakce sdružené v „Černé internacionále“ založené v šedesátých letech minulého století ve švédském Malmö s podporou Klubu 300 – přesněji nazvaný – fašistická diktatura globalizovaného kapitalu.

Jen připomínám, že největším spojencem násilí a nenávisti je lhostejnost. Staráme se jen sami o sebe a zapomínáme, že možná až budeme potřebovat pomoc my, tak už nemusí být nikdo, kdo by se nás zastal či nám pomohl. ■

Už před delším časem jsem těm svým vystoupením začal říkat: „**Házení hra- chu na stěnu.**“

Sděluju to, co mám na srdci, pro své čisté svědomí, aby jednou někdo neřekl: „To jste neviděli, co se děje, kam to spěje? Proč jste neupozorňovali, nevarovali, neburcovali?“

A pramálo mě těší, že to, nač jsem upozorňoval, a čemu šlo předejít, se naplnilo. A tak v tom házení budu ještě chvíli, snad ne dlouhou, pokračovat.

Obnova a záchrana strany, kterou si mnozí slibovali od změn na mimořádném sjezdu, se zatím nedostavuje. Snaha tu je – ne, že ne – ale viditelnější obrat k lepšímu, zatím není vidět!

Spojení sil a konstruktivní spolupráce názorových proudů Kateřiny Konečné a Josefa Skály je potěšitelná, leč nic moc zatím nevyřešila.

Vyprofiloval se další názorový proud, sice nepočtený, ale hlasitý, který intenzivně ostřeluje vlastenecké síly. Stížen barvoslepostí, vidí je nahnědle. Jenže právě tady máme a musíme hledat spojení, protože doba to naléhavě vyžaduje. Máme totiž vládu, která ohrožuje – a už naprosto reálně – nejzákladnější národní zájmy!

Lidé, kteří jsou na pomezí našeho voličského koridoru, to zaregistrovali.

Ti, co chodí na Facebook – já to nejsem – si toho všímají a z řady vyjádření, které tam čtou, jsou hodně rozladěni. A nenechávají si to pro sebe!

Odháníme své potenciální voliče! To se nám vymstí v komunálních, senátních a následně i v prezidentských volbách. Pokud na ně vůbec dosáhneme, protože tato skupinka nominací Josefa Skály neakceptovala

a sběr podpisů bojkotuje. Odborník žasne, laik se diví. Takovou už dnes tato strana je!

S obavami sleduju i kroky okolo brněnské kandidátky. Znáám většinu členů brněnského MěV. Jsou to lidé rozvážní, zkušenější

Zaznělo také na prvním zasedání ústředního výboru po XI. sjezdu

moudří, mnozí pocházejí z univerzit... Nechce se mi věřit, že by hazardovali se jménem a pověstí strany!

O kandidátce píše brněnské noviny, hovoří o překvapení, některé o šoku. Ale žádné nepoužívá slovo „nácci“. Zhruba před měsícem doběhl soud v kauze Holan – Pernica. Holan Pernicu, na rozdíl od médií, nazval náckem, prohrál to a musí se omluvit. Pernica je přeborníkem v kick-boxu, ti jsou všichni potetovaní, on není výjimkou, ale nacistické symboly – jako u příslušníků ukrajinských jednotek – v tetování nejsou. Jeho děda byl v koncentráku a hnutí Slušní lidé stavějí na kandidátky 10 procent Cikánů. Tedy, žádný rasismus. A byli to oni, kdo se spolu s KSČM neaktivněji postavili proti prosudetským aktivitám hnutí Žít Brno.

Myslím, že komunální volby jsou v zodpovědnosti místních orgánů..., a tak by to mělo i zůstat!

Kdo nemůže pomoci, ať alespoň neškodí! Chtěl bych odkázat na mimořádně hodnotný článek Anny Štofanové z brněnské univerzity, kolegyně Mirka Grebenička a dlouholeté vedoucí vzdělávacích kurzů pro mladé „**Jednota vlastenectví a internacionalismu**“. Z marxistických pozic v něm vysvětluje pojmy vlastenectví, nacionalismu, nacismu a internacionalismu.

Připomíná, že současná propaganda často mění obsah pojmů...

Vlastenectví je zaměňováno za nacionalismus a vlastenci označováni za nácky. Jak vidno na sítích, mladí tomu podléhají!

Soustředme se na to, co je dnes podstatné.

Politolog Lukáš Valeš před pár dny v jednom rozhovoru poukázal na PARADOX, že v době hroutící se ekonomiky, z řetězu utržené inflace a dramatického růstu sociálních problémů, v rozsahu dosud nepoznaném, které probruselská vláda neumí a ani nechce řešit, **se hroutí i česká levice.**

V situaci, která přímo nahrává levici, a ona by měla stát – spolu s odbory – v čele masových demonstrací, navrhopatření ke zlepšení ekonomické situace a životních jistot lidí, usilovat o sesazení vlády a porážku v blížících se komunálních, senátních a pokud možno předčasných parlamentních volbách, je levice paralyzována a v rozkladu.

A já jen dodám – a vede dál a dál své vnitřní války.

Nechme, prosím, toho! Dřív, než bude úplně pozdě. Než bude po všem!

Karel Klimša

A malá reakce...

Rád zdůrazňuji, že jsi opět trefně otevřel dlouhodobě reálný problém, který by nebyl problémem, kdyby se touto tematikou strana zabývala.

Ona se ale nezabývala, možná někteří okrajově, neboť Komunistická strana Čech a Moravy je již leta ideově vyprázdněna opisováním nemarxistických, neoliberalních či postmoderních teorií.

Ony teorie či přístupy jsou utopeny v idealistických pozicích, a proto nedokážou přesně specifikovat rozdíl mezi vlastenectvím a nacionalismem.

Oprávněnou marxistickou kritiku nacionalismu mechanicky přenášejí na současnost, například i tím, že SPD označují za nacionalistickou stranu. Jistě jich tam může být dost. V jejich praktické politice je však rozhodující prvek vlastenectví, byť z maloburžoazních, nemarxistických pozic. Jsou stoupenci kapitalismu, tržní ekonomiky, ale v souladu s potřebami nejen českého kapitálu, ale celé sociální struktury společnosti.

V reálné politice při obraně lidí práce, byly doposud neaktivnější.

Jinak řečeno, straně chybí politické sebevzdělání, které by ony pojmy objasňovalo z aktuálních marxistických, důsledně třídních pozic.

Jinak soudruzi v Brně podle mého postupuji racionálně ve spojení s „pochybnými“, neboť, tak naplňují objektivní potřebu ve volbách posílit reálně levicovou politiku.

Závěrem.

Dokud si členové strany neosvojí základy dialektického a historického materialismu, obtížně pochopí, co je v souladu s úkolem reálné komunistické strany!

Tady je snad nejdůležitější probuzení odborného zájemce strany a odklon od „modernizačních“ tendencí v duchu třetí cesty Herberta Marcuse.

Rudolf Košťál

Vatmosféře zjitřených emocí, pokládající už jen otevření diskuze na téma války za trestu hodnou podporu „ruského fašismu“ a vybízející občany ke vzájemné nevráživosti na základě i jen pochybnosti o „jediném správném názoru“ uspořádal 19. května Městský výbor KSČM Brno diskuzi na zásadní téma: **Válka jako důsledek krize imperialismu.**

Téma dobově výbušné a proto obtížné, současně však nezbytné, máme-li jako politická síla správně rozumět současné situaci. K podání rámcového vysvětlení přijal pozvání soudruh PhDr. Josef Skála, CSc., kterého výtečně doplnil Ing. Vítězslav Pilmaier.

V průběhu široce obsahově koncipovaného úvodního vystoupení byla jednak připomenuta teorie třídního pohledu na války a jednak byl očekávaně věnován prostor především uplatnění tohoto pohledu vůči současné válce-neválce na území Ukrajiny a k tomu se také vázala většina následných diskuzních dotazů a poznámek.

V průběhu akce dominovaly k otevřenému téma tyto otázky: třídní pohled na současnou válku na Ukrajině; o co vlastně jde na Ukrajině a jaká je věrohodnost cenzurovaného informování; je či není Česká republika do války aktivně zapojená, jsme či nejsme ve válce a dopady války na ČR, ke kterým jsme při hledání odpovědí především dospěli k závěru, že ať už budeme boje na Ukrajině nazývat válkou nebo tzv. speciální vojenskou operací, jde o pokračování procesu, který nezačal až 24. února 2022! Z marxistického hlediska se však takto nepřipustnému zjednodušení náhledu na situaci od data invaze uchylují nezřídka i „radikálně levicoví“ komentátoři, kteří pak nutně dochází k mylným závěrům...

Za tímto úvodem si jako moderátor akce dovoluji k jejímu obsahu pár vlastních myšlenek. **Současnou válku mezi imperialistickými státy přece musíme nahlížet celou její kauzalitou**, odvíjející se přinejmenším od tzv. „Majdanu“ v roce 2014! Třídní pohled pak dále mimo jiné sice válku odmítá principiálně, ale neabsolutně! V souladu s Chartou OSN je třeba rozeznávat, že k pojmu náleží také právo na obranu, takže musíme přijmout válku obrannou a osvobozenickou a zde rozhodně nelze přehlédnout, tak jako náš mainstream, osm let ukrajinské „protiteroristické operace“ proti povstalým ruskojazyčným Ukrajincům. To už je však i důsledkem rusofobie, patřící zřejmě již trvale ke chráněným tzv. „západním hodnotám“.

O co na Ukrajině vlastně jde pak mohou vystihnout připomenutím památného výroku prezidenta Spojených států Obamy, nositele Nobelovy ceny míru (!), proneseného v rozhovoru pro TV kanál VOX 11. února 2015: „*Nyní musíme mít nejsilnější vojenskou sílu světa a příležitostně musíme zkroutit ruce země,*

Jakkoliv nemá tento stav řekněme „náležitosti podle práva“, že žádná válka nebyla vyhlášena, neproběhlo k tomu žádné jednání komor parlamentu. Myslím si, že oficializace vyhlášením je už jen poslední krok, který přiznání skutečného stavu věci ještě chybí. Prostě jen z libovůle naší (zadarmo) drahé vlády, která s odkazem na jakýsi morální narativ člena Evropské unie, Severoatlantické aliance a vůbec „západní civilizace“ učinila z České republiky válčící stranu faktickou podporou jedné z bojujících stran. Nejen rétorikou. Další kroky nepočítaje

Osobní douška za jedním diskuzním čtvrtkem

kteřé by nebyly ochotny dělat to, co potřebujeme, aby dělaly.“

No a takto na jádro obnažená politika nám vysvětluje nejen permanentní geopolitickou averzi Spojených států nejprve proti revolučnímu Rusku, pak Sovětskému svazu, poté Ruské federaci a dnes i proti Číně (příčímž tzv. „boj proti komunismu“ je zcela zjevně jen maskování se před užitečnými idioty). Do jejich „zadržování“ neváhají Spojené státy vkládat biliony dolarů – mimo jiné přes investice do zbrojení a do přímé podpory kohokoli, kdo je ochoten za americký zájem obětovat sám sebe. Což je přesně případ Ukrajiny, respektive jejího militantního ultranacionalistického vedení!

K otázce informování (našeho zejména) obyvatelstva nepochybnitelně cenzurovanými médii podotýkám v diskuzi zaznělé konstatování, že **první obětí každé války je pravda**. Jsme proto vděční za internet, který je i přes snahy o kontrolu našťestí ještě stále natolik svobodný, aby nám bez ohledu na válečnické podněcování naší vlastní vlády dopřává přístup k informacím „z obou stran“, bez kterých k nezávislému vlastnímu názoru nelze dojít. Je však smutnou vizitkou naší „demokracie“, že nemalá část pro naše „dezinformátory“ nepřijatelných informací pochází ze zdrojů na západní (prý) svobodné straně světa ... Hlavně díky nim lze mít za prokázané, že na Ukrajině je vedena tzv. „**Proxy válka USA/NATO proti Ruské federaci „do posledního Ukrajince“**“, jejímž hlavním cílem přitom zřetelně není jen oslabení a vyčerpávání Ruska jako protivníka, ale jako faktického spojence Číny (pokládáné dnes ve Státech za hrozbu prioritní) na straně jedné a na straně druhé podlomení ekonomické síly a politické samostatnosti států Evropy coby nežádoucího hospodářského konkurenta USA! Mám za to, že touto legitimní myšlenkovou trasou mohou dojít k odpovědi na otázku, zda **jsme či nejsme ve válce? ANO, JSME!!!**

predevším těžkou válečnou technikou a také aktivním zapojením do seriálu sankcí proti Ruské federaci. Proti Ruské federaci??? Otazníky jsou na místě. Protože dopady sankcí, odůvodňovaných nutným trestáním Ruska za invazi budou spíše dřív než později ekonomicky i politicky země Evropské unie (či spíše jejich obyvatele) bolet citelně a Českou republiku možná přímo existenčně... Nejde přitom o nic menšího, než na základě veřejných dat očekávatelný bezalternativní pád do dlouhodobé hladové a studené bída většiny obyvatel.

A levice? V čele mlčící většiny je zřejmě stále odhodlána statečně snášet další a ničivější devastaci státu a národní svobody...

Skutečně je tomu tak? K tomuto tématu se v diskuzi v souvislosti s ústředním tématem vyrojilo také mnoho poznámek, ve výsledku podporujících soudruha Skálu v jeho odhodlání vstoupit do volebního boje o úřad prezidenta. Dlužno důrazně podotknout, že zejména pro jeho **vlastenecké pojetí levicové politiky, sledující obhajobu sociálních i politických práv zájmů všech občanů, závislých na své práci jakožto zájmů národních!** Je to možná jen můj názor, ale i proto byla Josefu Skálovi nedávným XI. sjezdem KSČM vyslovena podpora jako kandidátovi KSČM do volebního boje o úřad prezidenta.

Učiňme pro jeho podporu maximum!

No, a protože byla řeč o marxismu, tak ještě poslední poznámka pro všechny, kteří nelitují času k sebevzdělávání (ale to bychom měli být všichni?). Odkazují na webovou adresu **www.marxists.org/cestina/**, kde je v češtině přístupná již úctyhodná knihovna děl klasiků MDKH, včetně publikace V. I. Lenina „*Dětská nemoc levičáctví*“, při brněnských diskuzních čtvrtcích z pléna opakovaně doporučované, ovšem v tištěné podobě u nás málo dostupné.

Václav Fišer, Brno-Líšeň, místopředseda MěV Brno